número 58

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

setembre - octubre · 2012 II època 5.000 exemplars

Desallotjament policial al final de la Festa Major de Manresa

Amb l'excusa de donar pas als serveis de neteja, efectius de la policia local i de les Unitats Regionals Operatives (URO) de la Unitat Policial Central dels Mossos d'Esquadra, irromperen al mig de la Plaça Major de Manresa. El resultat va ser una vintena de persones ferides i dues detingudes.

Arran dels fets, s'ha creat un grup d'afectades pel desallotjament policial.

Però de la mateixa manera que s'organitza aquesta resposta, s'han d'anar tenixint altres xarxes de suport pels diversos casos represius que tenim en la nostra quotidianitat, i que massa cops, s'ometen. > 3

L'esclat nacionalista

Hi ha hagut l'acceptació d'aquest «nou» nacionalisme —que s'autoanomena independentisme— per gran part de la població i per tots els poders (econòmic, polític, religiós i mediàtic) de manera que ja podem dir que ha esdevingut un discurs hegemònic. És que potser tot aquest circ nacional-independentista és per desviar les nostres prioritats? El senyor Mas i la resta volen passar de ser el motiu de la nostra desgràcia a ser les elits glorioses de la conquesta nacional. Una farsa!. > 7

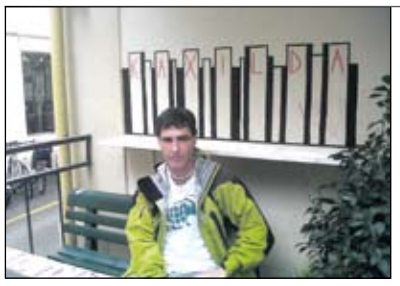

Ajornat el judici contra tretze carcellers acusats de tortura

Hem parlat amb José Solís, un dels denunciants i represaliats per part del col·lectiu carceller arran del motí de Quatre Camins de 2004. Nou presos es van atrevir a denunciar als carcellers per tortures. Aquest mes d'octubre havia de tenir lloc el judici contra tretze carcellers a l'Audiència Provincial, però finalment un recurs presentat per l'advocat dels carcellers imputats ha fet suspendre el judici fins la primavera. > 8-9

MANRESA

Arxivats els casos d'en Musta i d'en Sergio

Manresa · Dimecres 5 de setembre s'arxivà el cas de la mort d'en Mustapha el Marrachi, la qual va ocórrer sota custòdia policial ara fa un any. Aquest juliol també es va arxivar la mort d'en Sergio, produïda durant la seva detenció. > 6

ARREU

Incendis i retallades

Berga · Hi ha una altra sèrie de mesures que influeixen directament en el foc. Són les retallades de la Generalitat per al 2012, aprovats al Parlament amb els vots de CiU i PP, que contenien fortes retallades en el pressupost de prevenció i extinció d'incendis, en concret entre un 25 i un 34 %, és a dir entre una quarta part i un terç menys que l'any anterior. > 4

CGT convoca Vaga General

El proper dimecres 31 d'octubre hi ha convocada Vaga General a tot l'estat espanyol. A dia d'avui convoca la Confederació General del Treball (CGT) i no es descartable que s'hi sumi algun altre sindicat combatiu. > 6

Mali, un nou "estat fallit"

Mali viu un conflicte molt complex que intentarem comprendre. Un dels conflictes armats actuals que més pot afectar el panorama internacional (tret del de Síria) és el que està devastant la República de Mali. > 10

Editorial

Inici de què? Continuem donant guerra

POP

Berguedà, setembre de 2012

S'acaba l'estiu i per algunes persones comença un nou curs al món dels estudis, a la feina i a la vida en general. Nous projectes sorgeixen amb ganes i, d'altres, es reprenen amb molt d'interès. No ha de faltar tot allò que es decideix deixar enrere, tant és aquell projecte que no va funcionar i no ens ha engrescat, com aquell altre que hem conviscut i experimentat en una època de bonança climàtica (a qui agradi la calor de l'estiu).

Llavors arriba el moment de reorganitzar-se, mesurar les forces que tenim. Parar-nos un moment i poder veure com està anant el nostre projecte. Hem de poder sospesar les possibilitats que tenim de realitzar coses, amb les ganes de fer-les. I un cop sapiguem què ens ve de gust fer, doncs endavant!

I endavant anem. Ara us presentem aquest nou número del *pèsol negre*, amb algunes novetats. No oblidem les sempre o gairebé sempre presents seccions de cuina, d'humor i de poesia; com les entrevistes de la contraportada o les seccions d'antipatriarcal on sovint participa la columna clitoriana. O la secció on parlem d'arreu, o la que ens ajuda a sobreviure fent nosaltres mateixes les coses: l'autogestiona't. I les agressions al territori i el control social que anem sabent que succeeixen al nostre entorn. Fins i tot, encara que tard, algunes notícies sobre l'actualitat a les nostres contrades.

Tenim també un reportatge sobre la trobada internacional anarquista a Saint Imier, Suïssa, on alguns dels nostres companys i companyes van assistir-hi. També unes seccions sobre l'anarquisme i la introducció en aquest món, on s'escriu sobre fets més personals. I hem introduït una secció artística on participa el konvent punt zero.

La novetat de caire més organitzatiu és que obrim la possibilitat de fer aportacions solidàries o subscripcions al *pèsol negre*. Oferim un número de compte bancari per aquelles persones que vulguin fer una donació per poder finançar el projecte... i poder subscriure's i rebre la publicació llibertària de l'Alt Llobregat i el Cardener mentre se solidaritza amb nosaltres.

Salut i ruptura.

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c. del Balç 4 baixos esquerra. Apt. 16, 08600 Berga. www.berguedallibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c.del Balç 4 baixos dreta. Apt. 16, 08600 Berga. Tel i fax: 938216747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747. sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT: c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361. sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

ATNEU POPULAR ROCAUS
C. Santa Llúcia 1, Sallent
www.ateneurocaus.cat

Manresa

CENTRE D'ESTUDIS PEDRO FLORES
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. cgtmanresaneteja@hotmail.com

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c. Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c. Hospital 24-26, 08241 Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

ZTA BANZAI: c. de la Mel 21, 08241 Manresa.

LA DISTRI: c. Escodines, 11.
08241 Manresa.

Sumari

Pàgina 3 (abusos de poder):
_Nou cas de brutalitat policial durant el desallotjament de la Plaça Major
_Algunes reflexions sobre les agressions policials

Pàgina 4 (agresions al territori):
_Boscos oblidats, boscos cremats

Pàgina 5 (abusos de poder):
_Serveis socials: les rampoines de l'estat del benestar
_L'Ajuntament de Manresa podria obligar a una contrapartida a les usuàries dels serveis socials municiapls

Pàgina 6 (abusos de poder):
_La mort d'en Mustapha i d'en Sergio, nous casos d'impunitat policial
_ Dimecres 31 d'octubre: Vaga General

Pàgina 7 (abusos de poder):
_Nacionalisme 2.0

Pàgina 8-9 (anticarcerari):
_"Un motí no és una cosa organitzada, sorgeix espontàniament, com una forma d'autodefensa" Entrevista a José Solís.

Pàgina 10 (d'arreu):
_Mali, un nou "estat fallit"

Pàgines 11-14 (Dossier central):
_Amaneceres rotos

Pàgina 15 (moviments i projectes):
_El MAL: un nou col·lectiu, una nova forma de fer
_Nova temporada a Ràdio Bala

Pàgina 16-17 (crònica Saint Imier 2012):
_Retrobament Internacional de l'anarquisme a Saint Imier 2012

Pàgina 18 (cap endins):
_ Una tarda de kafeta

Pàgina 19 (antipatriarcal):
_Dones visibles, mares invisibles

Pàgina 20 (ressenyes):
_Luz Negra
_Després del foc
_Liberto Callejas

Pàgina 21 (el dia que em van enredar i poesia)

Pàgina 22 (humor)

Pàgina 23 (art):
_David Fíguls

Pàgina 24 (entrevista):
_Parlem amb... Don Galdino

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui. Si vols col·laborar econòmicament et deixem el número de compte: 1491 0001 22 2028287627.

Tancament d'aquesta edició: 7 d'octubre de 2012.

En aquest número hi ha participat: A l'agüaiat, Ali Bei, Amotinades, Avi Manel, Balístik, el porrasso, Gabriel Janier Manila, Gaia Talls,General Napier, Helene Cixous, Hiram Gascoigne, iluminao, Joan, Josaft Tomavedella, Just Pellofa, Konvent.0, L'espurna, Lola, Lola de Bellesguard, Mamma Mia, Pau, Pep i tu, POP, Quechua, Roger, Sor Lucia Carai, Tamal, Txema, Un pesolaire bagenc i Vendetta.

www.berguedallibertari.org/pesolnou

On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
info@pesolnegre.info

Nou cas de brutalitat policial durant el desallotjament de la Plaça Major

El porrasso
Manresa, setembre de 2012

La matinada del passat dimarts 28 d'agost, última nit de Festa Major, fou estroncada per una càrrega policial que acabà amb una trentena de persones ferides amb diverses contusions, i dues detencions.

I començaren a propinar empentes i cops de porra sense previ avís a les últimes joves que s'hi trobaven de festa. Dues persones foren detingudes. A la primera d'elles de voltes a primera, sense cap motiu, se li tiraren els policies a sobre i la reduïren violentament. La segona, la detingueren després d'intentar filmar amb el mòbil l'actuació policial. Les dues estan acusades d'atemptat i resistència a l'autoritat. Uns càrrecs infestats, com sol passar, de mentides i veritats a mitges.

A causa de la càrrega policial, la gent que encara quedava a la Plaça es començà a dispersar, però un grup d'una trentena de persones quedaren arraconades prop del carrer Sant Miquel. Segons han manifestat diverses afectades: "Quan els hi demanaves explicacions, aixecaven la porra". Diversos testimonis han apuntat que "van veure aparèixer els Mossos i que van començar a carregar, sense dir res". Els Mossos d'Esquadra que restaven a primera línia repartint cops de porra no anaven identificats i, fins i tot, algun portava una porra extensible metàl·lica.

Moltes de les persones que van presenciar la brutal càrrega han expressat la seva indignació, ja que no entenen perquè se'ls va desallotjar amb violència quan cada any els serveis de neteja no havien tingut cap problema en fer la seva tasca. A més, la gent anava marxant cap un altre lloc d'oci de la ciutat on continuava la festa.

Mostres de solidaritat

L'actuació policial generà diverses mostres de protesta. La primera d'elles, el dimarts 28, fou una concentració en solidaritat amb els detinguts davant la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Manresa. A la mateixa tarda, una nova concentració a la Plaça Major es convertí en manifestació que recorregué els principals carrers de la ciutat. Vora cinc-centes persones participaren d'aquesta mobilització amb crits com "La policia, tortura i assassina". La manifestació acabà davant la seu de CiU, on s'enganxaren alguns cartells on s'hi havia escrit "Culpables" o "llibertat detingudes".

El dimecres 29 s'aixecava amb una nova concentració en la què participaren vora un centenar de persones, aquest cop per esperar la sortida de les detingudes i mostrar solidaritat. El diumenge 2 de setembre, una nova cercavila amb la presència d'unes 600 persones tornà a recórrer els carrers cèntrics de la ciutat i un seguit d'actuacions musicals amenitzaren la tarda i serviren per recollir diners per als encausats.

Per últim, el passat dijous 20 de setembre, una cinquantena de persones irromperen en el Ple de l'Ajuntament vestits amb barrets i mocadors del Correfoc, samarretes i cartells tot manifestant: "La Plaça no es neteja així".

Queda per veure si les afectades presentaran una denúncia col·lectiva per l'operació policial.

La justificació policial i política

La versió policial ha anat variant. En un principi es va publicar que els Mossos havien irromput a la plaça perquè algunes persones estaven provocant aldarulls. L'última versió, però, és que els efectius policials acompanyaven els serveis de neteja. Segons ha comunicat l'equip de govern de l'Ajuntament, ha estat la Policial Local que ha requerit el suport dels Mossos d'Esquadra per deixar lliure la plaça i donar pas als serveis de neteja. Tot i lamentar profundament els fets, l'Ajuntament ha justificat la càrrega. Segons diuen "aquesta va estar motivada per l'actuació d'una minoria que no pot deslluir una Festa Major que ha estat de les més participatives que es recorden".

Davant la petició de les afectades per la càrrega que dimitís Olga Sànchez, regidora, cap local d'UDC i responsable de la Policia Local, l'alcalde Valentí Junyent s'ha tancat en banda tot indicant que "no hi ha cap responsable polític dels incidents de la nit de Correfoc".

Antecedents pròxims de brutalitat policial

Aquesta no és, ni molt menys, l'única operació policial que darrerament ha generat controvèrsia. Podríem parlar de l'agressió policial que efectius dels Mossos d'Esquadra realitzaren l'octubre del 2010 al Bar Toni's amb l'excusa d'un escorcoll. Sense anar tan lluny, els membres d'aquest cos estigueren en el punt de mira per les morts sota custòdia policial d'en Mustapha i d'en Sergio a finals del 2011.

Algunes reflexions sobre les agressions policials

A l'aguait
Manresa, setembre de 2012

Sens dubte els Mossos s'estan lluint. Dia rere dia estan donant mostres de la seva veritable funció, la represiva, tan allunyada de la policia de proximitat que ens pretenen vendre.

L'actuació policial que dugueren a terme durant la nit de Correfoc a Manresa, podria respondre a múltiples interessos. Potser pretenien donar un cop de força en un moment polític interessat on es pretén aplicar una Ordenança de Civisme carregada d'autoritarisme? Pretenien usar la Plaça Major com un banc de proves per temptejar diverses tàctiques interventives per a possibles manifestacions? Fou una actuació més que se'ls hi escapà de les mans producte d'una xuleria característica i de les ganes d'entrar en acció? Possiblement no ho sabrem mai. I ja que les seves actuacions no les podem controlar, el què si considerem necessari és començar a parlar sobre què fem nosaltres per fer-hi front.

La resposta a aquesta agressió policial és ja en si un fet satisfactori. Que hi hagi hagut diverses manifestacions de repulsa amb una participació considerable de gent és una mostra evident d'un descontentament generalitzat vers la seva manera d'actuar.

La primera reflexió que em sorgeix, potser, és fruit de la ràbia. Perquè em sembla molt bé que la gent surti al carrer per protestar, però potser hauríem de deixar de mirar-nos el melic. No pot ser que només ens queixem i ens indignem quan les policies toquen a un perfil determinat de gent, a les nostres amigues. Actuacions policials desproporcionades en podríem trobar cada dia. De fet, ja em sembla absurd que s'anomenin així; "DESPROPORCIONADES", perquè quan esdevé un afer quotidià deixa de ser l'excepció per convertir-se en la regla. I al cap i a la fi, actuar amb violència és la seva forma de fer. No fa falta estar gaire atent per veure actuacions sistemàtiques de les policies contra les migrants. No cal anar gaire lluny per adonar-nos que sobre les seves esquenes pesen, almenys, dues morts produïdes durant l'últim any a les nostres contrades.

Al cap i a la fi, crec que els discursos s'haurien d'enfocar de forma diferent. La denúncia de les actuacions policials específiques pot servir per visualitzar la violència de l'estat d'una forma més palpable. Però del què es tractaria seria no criticar una determinada actuació policial, sinó aprofitar aquesta actuació per qüestionar la funció de la policia en sí. Les actuacions policials s'obliden, són les idees les què perduren. I si no qüestionem l'arrel del problema, que és un model autoritari i injust de societat, no servirà de res.

És en aquest sentit que considero important articular els discursos i la pràctica de manera ofensiva. Reclamar a les autoritats que hi posin remei i destitueixin als responsables ho trobo absurd. Per coherència i per ineficàcia. No es pot demanar als mateixos que articulen i desenvolupen diverses formes de violència estatal que hi posin fre. Fins i tot des d'un punt de vista més reformista, i en l'hipotètic cas que s'aconseguís introduir petits canvis en la forma de fer que eliminés la violència més plausible, aquesta no desapareixeria, mutaria. I s'invisiblitzaria perquè només afectaria als sectors econòmicament més desfavorits. És com quan es proposà introduir càmeres de videovigilància dintre les comissaries, un suposat avenç. Les agressions no acabaren, es dugueren a terme en altres llocs.

És per això que crec que s'ha d'apostar per canvis profunds i perdurables. I això passa per les nostres mans. Per la pròpia organització. Anar teixint de mica en mica estructures defensives i anti-represives per respondre a la violència estatal. Adoptar actituds quotidianes que qüestionin les injustícies dels uniformats, negar-nos a demanar-los-hi ajuda, fer-los boicot. Alliberar de mica en mica espais, carrers, de la seva presència. Recuperar la vida al carrer, la gestió dels conflictes des d'un diàleg entre iguals, entre veritables veïns. Analitzar la seva forma d'actuar, per ser més incisius. Practicar l'autodefensa per ser capaces de reaccionar quan no ens deixin cap altra opció.

Ja sé que sona molt bonic tot plegat i que és molt complicat aconseguir-ho. Però crec humilment que la tendència a seguir podria passar per aquí. I no ho dic com a protocol a seguir, ni com a crítica lapidant a totes les mobilitzacions que s'han fet fins ara. Perquè em semblen molt bé, tot i que no comparteixo algunes formes. Simplement pretenc deixar anar algunes reflexions a l'aire.

Aprofito aquestes línies per desitjar el millor a les encausades i enviar-los força.

Salut i anarquia!

Boscos oblidats, boscos cremats

Avi Manel

Berga, setembre de 2011

Una vegada més assistim al trist espectacle de veure com es cremen els nostres boscos. Milers i milers d'hectàrees calcinades que, en el cas hipotètic que volguessin recuperar-se, tardarien anys a tornar a ser aquell espai de bellesa i harmonia que només la natura és capaç d'oferir-nos.

Des dels mitjans de comunicació de masses i les notes oficials, se sol considerar que les catàstrofes naturals responen simplement a un fenomen de mala sort, pel qual una zona s'esfondra davant un terratrèmol, pateix un incendi o s'inunda. I si bé l'atzar és un component del procés, no és ni molt menys el factor predominant. De fet, són els factors socioeconòmics i polítics els que marquen la diferència entre un accident i un desastre, tenint gran influència en aquests processos. Aquestes fatals catàstrofes serveixen per animar el menyspreable regateig entre els polítics, els periodistes i els diversos representants públics. Es difon tal quantitat d'informacions, de disbarats i de crítiques confuses que la veritat passa a ser incapaç de trencar els alts murs dels discursos dels que viuen de la mentida.

Antigament, quan els paratges naturals eren encara els paisatges d'una vida rural en relació directa amb l'entorn, per què no es cremaven tantes hectàrees amb molts menys mitjans? Per què la muntanya no s'havia convertit en el polvorí que és actualment? La resposta és senzilla: els pastors, els llenyataires, els resiners; totes les persones del poble que treien la seva principal font d'energia del bosc. La seva economia quedava limitada a l'àmbit local i, en menor proporció, a una petita economia de mercat. Aquests pastors, llenyataires i resiners havien establert amb l'entorn una singular relació i conformaven un ecosistema més o menys equilibrat. Els boscos eren nets, transitables i poc propicis a convertir-se en simple combustible de les flames. Què ha passat perquè tot això hagi desaparegut i que només quedi al seu lloc un problema, any rere any? L'ampliació d'una economia de mercat internacional, la mecanització creixent de diversos sectors de la producció, l'asfixiant urbanització del territori són en definitiva la base de tot allò que he exposat anteriorment. Tot plegat no s'entén si no tenim en compte que actualment hi ha un consum energètic sense precedents en la història de la humanitat basat en l'explotació dels hidrocarburs i que ha assentat les bases de la reducció en la manera de vida rural.

A Catalunya més del 60 % del territori és forestal. Quan deixem d'aprofitar de manera sostenible la muntanya per alimentar-nos, per obtenir materials i llenya, la muntanya deixa de «netejar-se» de possibles combustibles. Aquests materials s'acumulen, quedant material sec que fa més probable el foc (augmenta el risc d'incendis, per tant hi ha major perill), hi ha més combustible (major intensitat, per tant també augmenta el risc de danys) i per tant major força, fent augmentar la seva extensió; per això les tendències socioeconòmiques influeixen en els nostres incendis. Segons dades del Departament de Medi Ambient de la Generalitat Catalunya, el 80 % de la muntanya és de titularitat i propietat privada. Això comporta en molts casos un gran descuit de la muntanya així com la impossibilitat d'accedir a les pastures i a l'aprofitament forestal per part de la comunitat.

Hi ha una altra sèrie de mesures que influeixen encara més directament en el foc, com són les retallades de la Generalitat

És important assumir que els incendis són un fenomen natural a les regions mediterrànies, i gran part de la nostra vegetació és piròfila. Però hi ha una altra sèrie de mesures que influeixen encara més directament en el foc, com són les retallades de la Generalitat de Catalunya per al 2012, aprovades al Parlament amb els vots de CiU i PP. No només contenien les lleis Òmnibus o el cèntim sanitari, sinó també unes fortes retallades en el pressupost de prevenció i extinció d'incendis, en concret entre un 25 i un 34 %, és a dir entre una quarta part i un terç menys que l'any anterior.

Aquestes retallades afecten el personal dedicat al manteniment de la muntanya, així com per a la vigilància de qualsevol mínim problema i d'una resposta ràpida i efectiva. Hi ha casos de catàstrofes naturals on la feina de les voluntàries pot ser útil i efectiva. En el cas del foc, hauria de produir-se en la fase de prevenció, netejant de combustible la muntanya. Si bé pot ser útil, pel coneixement de la muntanya, acceptar feines de voluntàries davant d'un incendi —fonamentalment per dur a terme ràpids apagafocs—; el primer de tot és disposar d'una bona plantilla de professionals i l'estabilitat laboral, ja que un forestal ha de conèixer la muntanya i hi ha d'estar vinculat. És impossible aconseguir-ho amb contractes «basura» de pocs mesos. Per tant, els atacs laborals en aquest sector també influeixen en la major freqüència, intensitat i extensió del foc, a causa de la disminució dels treballs de manteniment i vigilància de la muntanya i a la reducció d'efectius per fer-li front correctament.

En lloc d'això, l'opció està sent militaritzar les extincions d'incendi, utilitzant les Unidades Militares de Emergencia (UME), que a més de ser les encarregades d'aplacar els incendis, també són les encarregades de fer-ne front a d'altres, en aquest cas els socials. Curiosament, a mesura que han minvat les plantilles de cossos civils d'actuació davant d'incendis, han augmentat els diners dirigits a aquesta plantilla. D'aquesta forma es militaritzen els serveis d'emergència, en una espècie de rentat de cara i excusa per deriva-los fons econòmics.

A mesura que han minvat les plantilles de cossos civils d'actuació davant d'incendis s'han augmentat els diners dirigits a les UME

Una vegada més es pretén disfressar amb mentides una realitat evident. Per què anomenem accident a la conseqüència d'unes polítiques nefastes incapaces de prevenir ni d'actuar amb rapidesa? Els incendis que hi ha hagut són sens dubte una tragèdia, però que ningú no vulgui enganyar-nos, perquè la catàstrofe que s'ha produït no era inevitable. Hi ha una responsabilitat política que els ciutadans hem de denunciar i reclamar amb contundència. Qualsevol persona mitjanament assenyada sap que la prevenció dels incendis forestals es basa en evitar que es produeixin i en minimitzar-ne les conseqüències una vegada s'han iniciat. Per evitar que es produeixin són necessàries, d'una banda, campanyes educatives i informatives dirigides a la població en general i a determinats sectors per tal que eviten situacions de risc, com per exemple a la població rural. D'altra banda, i aquesta és la fonamental, és imprescindible una bona planificació de les masses forestals i de la seva cura. És de domini popular que cal obrir tallafocs i pistes forestals i que cal netejar periòdicament els boscos. Totes aquestes mesures ajudarien a prevenir i reduir la velocitat i propagació d'un incendi forestal. Ara bé, per a tot això calen diners, com també cal preveure fons per extingir-los. Diners per formar personal especialitzat amb recursos suficients, planificar una bona coordinació entre tots els organismes que han de participar en les tasques d'extinció i organitzar la societat civil, entre moltes altres accions.

Quan les persones viuen del camp gestionen i cuiden el bosc, perquè en depèn la seva supervivència. Tenint en compte que l'atzar no podem controlar-lo, l'única actuació intel·ligent seria atendre la resta de factors de risc. Cuidar el sector rural, mantenir una bona plantilla de professionals civils i un pla d'emergències competent.

Serveis Socials: les rampoines de l'estat del benestar

Sor Lucio Carai
Malanyeu, setembre de 2012

Això s'ensorra, no cal ser cap gran expert per afirmar-ho sense massa pors a equivocar-se. Fa anys que treballo als serveis socials municipals com a tècnic. I sóc conscient que no sóc res més que un assalariat dels polítics per parar els cops dels miserables: pobres, vells, immigrants, discapacitats... els exclosos d'aquest sistema socioeconòmic que dia rere dia són més i amb més gana. Aquesta és la meva selecta clientela i l'objectiu és que la seva desesperació no vessi mai el got, la consigna és clara: mantenir-los sempre amb la pólvora mullada, mesells, submisos, obedients, porucs de perdre allò que ja no tenen.

Els professionals de la caritat treballem amb uns recursos que fan riure i amb un excés de burocràcia que avorreix i fa plorar. Només cal una mirada a dues de les prestacions més representatives que gestionem: la famosa PIRMI (Pla integral de la Renda Mínima d'Inserció) i la llei de dependència.

Actualment, la PIRMI és gairebé una relíquia del passat, un subsidi precari al voltant dels 400€ mensuals. Temps enrere es van anul·lar una pila d'aquestes prestacions amb uns criteris molt dubtosos que només responien al fet que s'havia retallat ostensiblement el pressupost dedicat a aquesta partida social. Oficialment és un ajut que encara es pot sol·licitar. Però, la realitat i les ordres internes de la Generalitat és que fa molt temps que difícilment s'aprova cap nova PIRMI, i els que fa anys que la cobren cada vegada més estan sotmesos a controls més asfixiants i, a voltes, absurds. D'aquesta manera, els polítics poden mantenir el discurs que l'ajut és vigent i els tècnics perdem un munt d'hores en tràmits, tot i saber del cert que no hi haurà cap resposta afirmativa a les necessitats de la gent.

Per altra banda, el projecte estrella dels serveis socials —la llei de la dependència— és un laberint de paperassa d'una complexitat que sobrepassa la ficció: papers, papers i més papers per una prestació que viu una realitat paral·lela a la PIRMI, un present de rebaixes que difícilment acollirà nous beneficiaris. Aquest estiu passat l'import final que reben els depenents ja s'ha reduït un 15 % de mitjana i s'han allargat els terminis per cobrar endarreriments fins al cap de vuit anys. Si tenim en compte que la majoria de beneficiaris d'aquesta prestació són octogenaris, és molt probable que molts no vegin mai com es fa efectiva la totalitat de la prestació concedida.

Un altre punt significatiu que ens demostra la recargolada gestió de la pobresa és el fet que la donació d'aliments es canalitza gairebé exclusivament a través de l'església catòlica: les parròquies locals són les responsables de distribuir els excedents alimentaris de les grans empreses, alhora que les ordenances de civisme es posen al dia i sancionen als que pel seu compte regiren la brossa per cercar-hi menjar, o bé, es tanquen amb clau els containers on s'hi llença menjar en bon estat. Girona és la ciutat pionera en aquesta pràctica de privatització de la merda.

Els serveis socials som un pegat, un destorb, un dels taps dissenyats perquè no esclati la bombolla de la ràbia contra tantes i tantes desigualtats estructurals. Cal cremar-ho, cremar-ho tot, decapitar el sistema obsolet en què estem immersos i començar a qüestionar-nos com i quan reiniciar un món on l'assistencialisme sigui un delicte i el principi de la solidaritat un deure ineludible.

La pobreza al poder. J.G. Pastor.

L'Ajuntament de Manresa podria obligar a una contrapartida a les usuàries dels serveis socials municipals

L'espurna
Manresa, setembre de 2012

I com si no n'hi hagués prou amb no tenir cap tipus d'ingrés i demanar el subsidi de 400 euros o un miserable lot de menjar cada 15 dies... ara l'Ajuntament de Manresa ha contractat, amb diners públics, una entitat (APIP) que gestionarà un projecte de contrapartida pels serveis prestats des de l'Ajuntament.

Revestit amb una falsa inclusió a la societat dels col·lectius en risc, han venut un programa que podria arribar a comportar treballs forçats a la comunitat. En un principi una d'aquestes tasques pensades per Convergència i Unió era recollir les caques de gos. Sembla, però, que la idea s'ha quedat en fer treball a associacions i entitats socials de la ciutat. Les persones que segueixin aquest programa, anomenat "Entre tothom", hauran d'entrevistar-se amb la tècnica que el porta, la qual situarà i formarà a la persona per complir les tasques associaciatives.

Algunes veus de l'àmbit social ja s'han queixat d'aquesta mesura en el cas que obligui a les usuàries, ja que estigmatitza encara més els col·lectius més vulnerables. A més, si la mesura acaba tenint un caràcter impositiu, farà que moltes de les persones que no facin aquestes tasques amb motivació (cosa molt probable, ja que moltes tenen el temps limitat perquè poden estar en situació de càrrega familiar o en ocupació en l'economia submergida) se les estigmatitzi i exclogui. I el problema s'agreuja més si la persona és migrant, ja que el racisme s'exentuarà.

Retallades als serveis socials

Per altra banda, aquest programa arriba en un context on els serveis socials municipals pateixen fortes retallades. Malgrat que la partida pressupostària augmenti en serveis socials, les prestacions s'han reduït i precaritzat, mentre que ha augmentat la demanda. Molts dels serveis s'han externalitzat a d'altres entitats privades religioses (Evangelistes, Caritas i Plataforma d'Aliments).

Els serveis de dutxa tenen una llista d'espera de 9 mesos

S'han retallat les prestacions econòmiques, ja que es tomben moltes sol·licituds d'ajuda. Les ajudes d'aliments s'han retallat a tres cistelles al mes i tancades, quan abans era una compra per setmana en llista oberta. S'han eliminat les ajudes a llibres/material escolar i els serveis de dutxa tenen una llista d'espera de 9 mesos. Per altra banda, s'han acomiadat treballadores tècniques i s'esperen noves retallades a la tardor. La pregunta que molta gent es planteja és: "Què més hurà de passar perquè tot això esclati?".

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

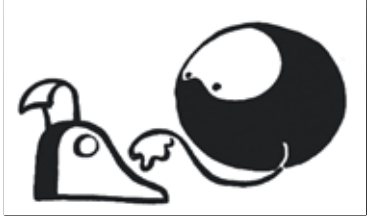

La mort d'en Mustapha i d'en Sergio, nous casos d'impunitat policial

Vendetta

Manresa, setembre de 2012

El Jutjat d'Instrucció número 5 de Manresa va decretar dimecres 5 de setembre l'arxivament del cas de la mort de Mustapha el Marrachi, la qual va ocórrer sota custòdia policial ara fa un any a la ciutat de Manresa. Aquest juliol també va tenir lloc l'arxivament del cas de la mort d'en Sergio durant la seva detenció novament a la capital del Bages.

Lluny de deixar-nos estupefactes, aquests dos arxivaments reafirmen novament la nostra desconfiança amb la justícia, de qui ja fa anys que no n'esperem res. Perquè se n'ha anat de vacances, ha optat per cardar amb el poder, deixant nues i indefenses les víctimes de la violència estatal. La pantomima de l'objectivitat, de la balança, cau pel seu propi pes decantant-se sempre cap al mateix costat tot esclafant els cadàvers dels que no valen res.

Les recents sentències judicials esdevenen un nou crim d'estat. Un doble assassinat. Maten a filles, germans, companyes... i les tornen a matar cada cop que tanquen les carpetes i les cobreixen de terra. L'única cosa que pot ajudar a apaivagar el dolor a les famílies, la veritat i la justícia, se'ls hi nega, perquè són ciutadanes de tercera i els botxins aquest cop portaven uniforme.

Les presons, hospitals penitenciaris i comissaries són les clavegueres policials on es perpetuen els crims; els jutjats, en canvi, fan el paper d'enterramorts, assegurant-se amb un morter forjat a cop de ploma que res no sortirà de la tomba. Jutges en busca d'ascens ràpid interpreten el paper de cecs i deixen la seva consciència cada cop que es posen la toga. La facilitat a l'hora de condemnar a uns a l'ostracisme i l'oblit carcerari, és la mateixa que tenen a l'hora de deixar sense efecte els crims d'uns altres. "Mort natural per parada cardíaca", "suïcidi",… són les paraules que endolceixen massa sovint la impunitat. Als pocs policies i rics que finalment s'aconsegueix portar davant l'altar judicial perquè han actuat de forma massa evident, sempre els queda el recurs de l'indult o el paper de malalts terminals, que aquest cop no es qüestionarà mediàticament com passa amb els Uribetxeberria (1). Tot, mentre els Lluís Dalmau (2) podrien omplir tanatoris sencers.

Un jove de Santa Coloma, en Wandi, morí el passat 16 d'agost poques hores després d'ingressar a la presó de Quatre Camins, penjant-se suposadament amb els seus propis cordons. Uns dies abans, en Juan Pablo, morí segons la versió policial en una Comissaria de Girona tot ofegant-se amb la seva samarreta. Us sona d'alguna cosa?

Què haurem d'esperar, a que matin un fill de classe mitjana com l'Alexandros Grigoropulos (3) per tenir el nostre particular "Desembre Grec"? La resposta a l'extermini silenciós no pot dependre d'un component classista. Prou ja de mitges tintes. Tota mort sota custòdia policial, penitenciària o judicial, tots els "suïcidis" per detenció, empresonament o per la por que generen, són assassinats de l'Estat. I els cementiris ja estan massa plens com per desviar de nou la mirada.

1. Uribetxeberria Bolinaga és un pres d'ETA que ha sortit recentment en llibertat després de realitzar una vaga de fam en un estat de salut terminal per exigir la seva excarceració. Hi ha hagut una campaña mediàtica molt forta per evitar que finalment fos posat en llibertat.

2. Lluís Dalmau era un pres de 73 anys amb un estat de salut molt precari que morí al C.P. dels Lledoners el 23 de març de 2011.

3. Alexandros Grigoropulos era un jove anarquista de 15 anys que fou assassinat el 6 de desembre de 2008 per efectius de la policia grega.

Dimecres 31 d'octubre: Vaga General

Pep i tu

Berga, 4 d'octubre de 2012

El proper dimecres 31 d'octubre hi ha convocada Vaga General a tot l'estat espanyol. A dia d'avui convoca la Confederació General del Treball (CGT) i no es descartable que s'hi sumi la Confederació Nacional del Treball (CNT) o algun altre sindicat combatiu. Alguns «moviments socials» també li dónen suport. De fet no donar suport a una vaga general, ara —potser mai— no és justificable. Hi ha molts motius per fer vaga. També és cert que sempre hi ha motius per criticar una convocatòria de vaga, tanmateix, no hi ha motius per no fer-la.

El 31 d'octubre hi haurà Vaga General. A dia d'avui convoca la CGT en solitari, esperem que s'hi afegeixin com a mínim la resta d'anarcosindicals. No convoquen ni CCOO ni UGT i no és d'estranyar ja que lluny de ser sindicats de classe han acabat sent organismes dependents de l'estat i dels partits. Disposen d'una representativitat «majoritària» dels treballadors d'aquest país suposadament a través del resultat de les eleccions sindicals. Respecte la seva afiliació és mínima. De fet a l'estat només un quinze per cent dels treballadors està sindicat. D'altra banda aquests sindicats no disposen de militància, a banda dels delegats amb hores sindicals i els allibertas. Representativitat dels treballadors majoritària (89 %), afiliació mínima (10 %), militància a zero i trenta anys de claudicació i venda de treballadors. Per tant, la suposada «representativitat» és un frau, igual que al sistema parlamentari que patim.

Convoquem sols?

Malgrat saber el que són actualment CCOO i UGT és millor convocar amb ells, per tenir un major seguiment, perquè quan convoquen els dos sindicats del poder els mijtans de comunicació de masses fan la campanya, gratis. Al cap i a la fi vivim a la societat de l'espectacle. Un exemple: a la roda de premsa de la CGT a Barcelona per convocar la Vaga General van ser avisats desenes de mitjans i només hi van assistir tres. El grup godó, l'*Ara*, *el periodico* i els mitjans públics estan massa entretinguts explicant-nos la rondalla de quan els burgesets van dir que apostaven per construir estructures d'estat.

Però tampoc no podem estar sempre a l'espectativa que convoquin els «grans», sobretot sabent que les seves accions no responen a les necessitats dels treballadors ni de les classes més explotades, ni tant sols a la voluntat dels seus afiliats, sinó que les decisions de CCOO i UGT responen a interessos polítics i corporatius. I doncs? Convocar en solitari els petits, els combatius o de classe és bo o és contraproduent? Què hem de fer CNT's, CGT, Solidaritat Obrera, etc.? Des del punt de vista de la gimnàstica revolucionària és bo que convoquem nosaltres— ni que el seguiment sigui mínim —ja que es visibilitza d'alguna manera el conflicte de classe i ens força a les militants a no rovellar-nos. D'altra banda, en contra es pot dir que si el resultat no és prou significatiu tot queda com un trist farol que pot visibilitzar la nostra manca de forces. Tot un debat. Davant el dubte, el qui escriu aquest article aposta per l'acció. Això sí, cal que ens volquem en organitzar la vaga i que fem «accions» que amb un esforç asumible per nosaltres obtinguem els majors resultats: aturar l'economia en primer lloc, visibilitzar el conflicte social en segon lloc i, finalment, fer propaganda de les nostres organitzacions a traves de les nostres pràctiques, és a dir: propaganda pel fet.

Probablement CCOO i UGT convoquin Vaga General el mes de novembre. Es parla de diverses dates, potser el 14 de novembre, en tot cas hi ha la voluntat que la vaga coincideixi a diversos països: Italia, Polònia, Portugal i Estat espanyol. El dia 16 d'octubre fixaran finalment la data. Què fer llavors? Convocar també.

Lleis

La llei ja sabem de part de qui està. La vaga ha estat la eina bàsica del moviment obrer durant molts i molts anys. Tanmateix, amb la figura dels "serveis mínims" l'eina esdevé inútil. I per si fos poc volen retallar més el dret de reunió i manifestació. Davant d'això no tenim cap altra més alternativa que apostar de manera decidida, generalitzada i de manera sistemàtica a no respectar cap servei mínim (excepte els de salut). Cal apostar pel que "ells" diuen "vagues salvatges" i que simplement són vagues.

I mentrestant: retallades, barça i estat català

La realitat virtual diu que ara toca estat català. Tots els mitjans ho diuen: tele, ràdio, xarxes socials, insípids companys de feina i les façanes de les cases del meu poble, Berga (ciutat capital de comarca, oju!). Els qui més mal han fet a les classes socials més fràgils amb les seves retallades, els que s'han carregat la merdeta d'estat del benestar (o de l'anar tirant!) que

teníem, ara preveuen treure majoria absoluta a les eleccions del 25 de novembre. Amb uns socialistes enfonsats, una ERC més de dretes que mai i poc més, els regionalistes es presenten com els guanyadors, que ens guillotinaran l'any que ve.

La realitat és que l'atur no para de pujar, els preus també, les ajudes socials disminueixen, i encara no hem tocat fons. En breu el rescat d'Espanya per part d'Europa que comportarà noves reformes antisocials.

Però amb promeses d'estructures d'estat capitalista i europeu no se solventa cap problema social. El conflicte pot amagar-se de l'aparador dels mitjans de masses, però no per això se solventa. Per tant la gimnàstica revolucionària torna a ser pertinent. Preparem doncs el xandal i les caputxes, no fos cas. El 31 d'octubre Vaga General.

Nacionalisme 2.0

Gaia Talls & Pep i tu
Capolat-Berga, 11 de setembre de 2012

Berga està literalment coberta d'estelades. Van començar alguns habitatges i xalets i ara realment la presència d'aquest símbol és molt important, incloent-hi l'Ajuntament de Berga i el campanar de l'església de Sant Francesc.

Aquest procés monocolor que ha passat a Berga ha estat similar a molts altres pobles i ciutats de Catalunya. Amb molta menys intensitat a Barcelona i la seva àrea metropolitana.

Aquesta embranzida, s'entén a partir de tres factors importants:

1.L'aposta decidida, des de ja fa uns anys, d'alguns sectors importants de la burgesia més liberal en favor de la creació d'un estat català. Fins llavors la burgesia mai no havia apostat per l'estat català. Això ha suposat tenir grans mitjans d'informació a favor, poders a favor, diners a favor i, finalment, la creació d'un estat d'opinió general favorable, esdevenint un discurs dominant.

2. El tipus de «militància»: cap ni una, només es demana un estat d'opinió o penjar una bandera o sortir al carrer un cop l'any a molt estirar. És busca només el vot. És un moviment que està d'acord amb la democràcia actual. Tot molt d'acord amb la «participació» que demanen les noves xarxes socials, la societat de l'espectacle, la democràcia delegativa i tramposa on ens fan viure. Ser «independentista» apostant per un nou estat català és com ser del Barça, només cal «ser-ho».

3.L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i tot aquest fenomen és totalment acrític amb el poder i la mostra més clara que es tracta d'un nacionalisme clàssic envernissat: no és només burgès sinó que és marcadament liberal i indiscutiblement interclassista. Pretenen aprofitar la crisi, que no afecta precisament als burgesos, per mirar de presentar-la en clau nacional i no de classe, per bèstia que sembli.

De què va el nacionalisme?

Arrel la industrialització de finals del segle XVII, les transformacions econòmiques van obrir les portes a un canvi de mentalitat en les persones, trencant amb les jerarquies político-socials de l'antic règim. La burgesia —nova classe socio-econòmica dominant— s'assegurava la gestió del territori i de la societat amb la consolidació i el control de l'estat modern i la política. Tot plegat va necessitar d'una justificació que arrelés fàcilment entre les classes populars: la nació. Aquest nou dogma convergia amb els sentiments comunitaris i tradicionals dels diferents pobles però combatia la nova esperança en l'individu retornant-lo al misticisme del bé suprem, heretant així la vella ètica heterònoma religiosa. La nació naixia de les llegendes, ja fossin de reis, herois patriarcals o altres directament impregnats de la filosofia de l'antic règim; o de mites revolucionaris portadors de valors més propers al nou món que semblava néixer. Va representar una idea on totes les persones havien d'integrar-se, on s'hi havia de trobar el benestar, deixant de banda l'evident antagonisme i dominació entre classes socials. Però el més important és que es va imposar per tal de combatre les ideologies de solidaritat horitzontal, de suport mutu, d'internacionalisme i d'organització de la classe treballadora, la força de les quals sempre ha fet que aquells i aquelles que controlen la societat —políticament, econòmicament i moralment— tinguin por de perdre el seu estatus i els seus privilegis. Els nacionalismes —a l'igual que les guerres santes— només ha portat el menyspreu i l'odi entre els pobles i les persones, la dominació, els imperialismes, les colonitzacions, les guerres, els totalitarismes, els racismes i les xenofòbies. Són el triomf de les classes dominants sobre la resta. La campanya nacional actual n'és la millor prova: un bombardeig i una manipulació constant per tal que oblidem la difícil situació anomenada crisi i que només serveix per mantenir els privilegis dels polítics i dels grans empresaris, per augmentar la repressió policial, etc., mentre que la majoria de la població som cada vegada més precàries.

Els beneficis de la crisi

En cinc anys, des de l'anunci de la crisi, s'han perdut 500.000 llocs de treball a Catalunya (15 % de l'ocupació total); una de cada quatre persones són pobres. Reformes laborals esclavitzadores, retallades que només al 2011 van ser de 5.000 milions d'euros en despesa social. Això sí, hi ha hagut un augment constant del número d'efectius policials, el famós rescat als bancs i cap retallada ni pels polítics, ni pels grans empresaris. Les mobilitzacions, les vagues i les protestes per lluitar contra aquesta situació han estat poca cosa, especialment al Berguedà. Els mitjans de comunicació han col·laborat en tot plegat. Les dades sobre com les condicions de vida de la població s'han endurit, han estat llençades sense més, en missatges plans i insensibles, estadístiques que semblen reflectir una realitat freda i llunyana. Es parla prioritàriament de les dades econòmiques del país, de l'estat, de la nació, deixant de banda les dades econòmiques ben limitades de la majoria de la societat, perquè per la nació les persones són secundàries. És potser que tot aquest circ nacional-independentista és perquè volen desviar les nostres prioritats? El senyor Mas i la resta volen passar de ser el motiu de la nostra desgràcia a ser les elits glorioses de la conquesta nacional. Una farsa!

Es que potser tot aquest circ nacional-independentista és perquè volen desviar les nostres prioritats?

La precarietat i la inestabilitat de les persones, la incertesa per sobreviure i pel futur, aquestes inseguretats i aquestes pors són el terreny idoni per revifar sentiments com la solidaritat. Però quina solidaritat? El descontent social ha crescut, la incipient radicalització de la gent i la joventut i les ganes de lluitar contra la imposició de la crisi, és evident en les últimes lluites i vagues (15M, vagues generals, etc.). Davant del possible creixement de la solidaritat de classe, els sectors conservadors i dominants necessiten una «alternativa» per assegurar el seu domini: la solidaritat nacional està sent imposada com a tema de primer ordre. L'ANC i les seves estelades dominen l'espai públic i fan i animen a l'agermanament de polítics, d'ajuntaments, de societat civil i d'empreses. Els mitjans de comunicació prioritzen el tema i manipulen fent propaganda de mobilitzacions com la manifestació de l'11 de setembre. Siguem catalanes i catalans i així, acabem creient-nos missatges com que sortir de la crisi ho farem entre totes, com si totes fóssim iguals de culpables o la nostra situació fos la mateixa.

Per què qüestionem que sigui independentisme?

La majoria parla d'independentisme quan es refereix a nacionalisme. Bàsicament perquè només fan una exaltació de la nació catalana tot demanant un estat propi. Un estat és l'eina de coerció per excel·lència de la qual penja la policia, els militars, les presons i que garanteix la injustícia i el privilegi. D'altra banda, tampoc qüestionen el capitalisme ni tota l'explotació i les dependències que genera.

Volen el que ja tenen però amb diferent color i amb un major accés al pastis per part d'una nova burgesia

Molts models antiautoritaris sí que volen la independència. D'arrel. Des de l'individu fins al grup lliurament constituït. De baix cap a d'alt. Del poble o ciutat a les estructures temporals que calgui muntar per a cada funció. El sistema és totalment diferent. Per això qüestionem que el discurs que ens envolta sigui independentista, és nacionalista, simplement. Volen ser com espanyols o francesos. Volen el que ja tenen però amb diferent color i amb un major accés al pastis per part d'una nova burgesia.

Què passarà? I nosaltres les anarquistes?

No ho sabem. Però l'estat no renunciarà al control de la Generalitat. No cedirà poder. I la via democràtica és via morta per aconseguir qualsevol canvi. Per tant, no passarà res. Bé sí, els de sempre jugaran a negociar més poder i diners de l'estat, en clau de classe, al més vell estil regionalista. I en cas d'aconseguir un estat —cosa complicada— per la classe treballadora canviaria ben poca cosa ja que manaran els que ens manen, els que en retallen. Sigui com sigui, això d'anar de la mà del patró no és la nostra lluita.

Com a anarquistes, considerem prioritari recuperar una cultura realment popular, que no veneri cap jerarquia i que permeti barrejar la tradició amb el debat, el posar en dubte segons quines pràctiques així com continuar amb d'altres de tradicionals i reinventar de noves. Com a anarquistes, no podem veure les fronteres i limitacions de les nacions, només podem desitjar dinamisme, lliure circulació de persones i d'idees i, en definitiva, intercanvis lliures entre cultures lliures. No creiem per tant que ens hàgim d'afegir al carro ni oposar-nos-hi, però sí que cal fer un anàlisi crític per saber què passa. Nosaltres estarem on estem: en lluita per la justícia social i en contra de l'autoritat i l'explotació, vingui d'on vingui.

"Un motí no és una cosa organitzada, sorgeix espontàniament, com a forma d'autodefensa"

Amotinades
Manresa, setembre de 2012

L'any 2004 hi va haver un motí a la presó de Quatre camins. Els presos amotinats, van ser durament represaliats per part del col·lectiu de carcellers, metges de presons i per la Institució Penitenciària. Nou d'aquests presos es van atrevir a denunciar als carcellers per tortures. Aquest mes d'octubre havia de tenir lloc el judici contra 13 carcellers a l'Audiència Provincial, però finalmant un recurs presentat per l'advocat dels carcellers imputats ha fet suspendre el judici fins a la primavera. **José Solís,** un dels participants al motí, ens explica què va passar:

Quina era la situació a les presons en aquella època? Perquè a Quatre camins ja hi havia hagut un motí al 2002,oi?

Si al 2002 hi va haver un motí, i al 2004 un altre. Tot va començar perquè hi havia molta repressió per part dels carcellers. Hi havia molts abusos, no només a Quatre camins, a totes les presons. S'emportaven la gent a aïllament i la torturaven. Fins i tot els familiars que anaven a visitar patien humiliacions. Inclús, uns dies abans del motí, van assassinar impunement a un pres a aïllament, l'Americà.

Qui hi havia al govern, a la conselleria d'Interior?

La delegada d'Interior era Montserrat Tura, i el conseller de Justícia era Josep Mª Vallès. El director de la presó era Diego Enríquez i el subdirector de règim intern era Manuel Tallón, màxim responsable de seguretat a la presó, que és un malalt de la tortura, porta molts anys torturant.

Com s'inicià el motí, hi va haver algun fet dentonant?

Si, normalment un motí no és una cosa organitzada, sorgeix espontàniament, com a forma d'autodefensa. Hi havia molta acumulació de vulneració de drets humans. El fet detonant, però, va ser que cap a les 4 de la tarda, entre varis carcellers, van agafar un pres que estava a la bugaderia, i el van treure a cops al pati i el van començar a apallissar, li van obrir el cap, davant dels altres presos. Normalment ho feien en les cel·les d'aïllament, però aquell dia ho van fer davant de més de 100 presos. Es va sol·licitar la presència de Manuel Tallón, i aquest malalt torturador, va venir al pati rodejat dels seus pitbulls - els carcellers-, tots amb botes i guants, amenaçant de portar a qui volgués a aïllament, que allà l'arreglarien -déien. Es van tirar damunt de diversos companys per emportar-se'ls, i els presos es van defensar i aquí és on va sortir ferit el subdirector i algun carceller va haver de sortir corrents del pati. En aquell moment es va retenir un carceller. Hi va haver una explosió de violència, hi havia molta alteració. Les agressions, junt amb l'assassinat de l'Americano uns dies abans, van provocar l'explosió.

A partir d'aquí què vau decidir de fer?

Per consens es va decidir que parlés jo amb els carcellers i la direcció, perquè ja duia anys de lluita dins la presó, era un pres de consciència del moviment llibertari, havia estudiat dret dins la presó, defensava a persones que no tenien advocats, que no tenien recursos, els ajudava amb els expedients, recursos subsidiaris, apel·lacions.... Es va considerar que era la persona més adequada. En aquell moment es van fer una sèrie de reivindicacions, es va utilitzar un mitjà capitalista, que va ser la cadena SER per poder visiblitzar el tema, perquè sinó, no sortíem d'allà. Vam parlar amb un periodista de la cadena SER, em va donar la seva paraula que sortiria integrament per tots els informatius.

Les reivindicacions eren: fi de les tortures, revisió del grau als presos malalts o que sortissin en cas d'estar terminals, fi de la dispersió, millora de la sanitat, que es complissin els permissos, les llibertats condicionals, les revisions de grau i que vingués la consellera d'Interior Montserrat Tura. Volíem que vingués perquè al Departament de Justícia ja havíem denunciat nombroses vegades les tortures, i sempre s'arxivaven els casos, per tant volíem que vingués un altre tipus d'institució, volíem parlar amb Interior, no volíem quedar a mans de les mateixes persones que estàvem denunciant. Va sortir per tots els mitjans de desinformació, i de totes les reivindicacions que teníem només van treure 2 punts, la fi de les tortures i que vingués la Montserrat Tura. Va sortir la noticia en tots els massmedia, va sortir la meva veu per tots els mitjans de desinformació, però de totes les reivindicacions que feiem i del què deiem, només van treure que volíem veure la Montserrat Tura, que deunciàvem tortures a la presó i que teníem un carceller retingut. Durant les negociacions vam sol·licitar que hi hagués un òrgan: l'Observatori dels Drets Humans de la UB, per controlar el procés perquè hi hagués una investigació, i ho vam aconseguir.

Com va acabar el motí?

Primer el subdirecor mèdic de la presó, Xavi Martínez, va amenaçar als presos que prenien metadona o que depenien de medicaments, que no se'ls hi donarien si no pujaven a les cel·les, i uns 75 presos van tornar a les cel·les. De 100 presos en vam quedar 28, que no depeníem de cap substància, vam intentar resistir el que vam poder, però cap a la matinada ens van tornar a les cel·les.

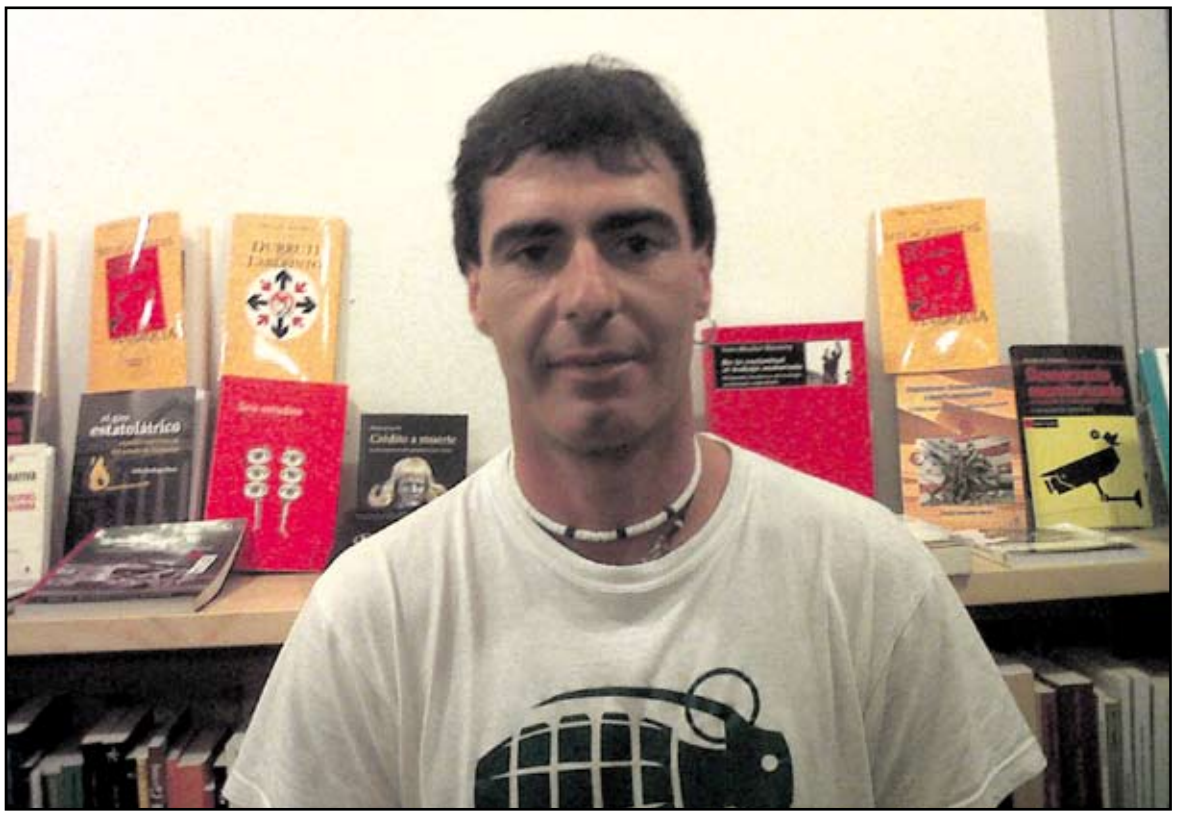

José Solís, participant del motí de Quatre Camins de 2004 i denunciant en el judici contra carcellers imputats per tortures que es realitzarà al maig de 2013

Com va ser la repressió després del motí?

Em van treure de la cel·la, jo ja sabia que em vindrien a buscar i em vaig posar moltes capes de roba i llibres al cos per parar els cops. Vaig veure tot de porres i cascos, em van deixar en calçotets, em van emmanillar per darrere, em van tirar per les escales a "òstia limpia", em queien cops de tot arreu, estava sangrant, em vaig aconseguir aixecar del terra com vaig poder, i van fer un túnel de carcellers amb porres(el tubo, se li diu) i em van fer passar pel mig, donant-me òsties per tot el tubo, varies vegades, cosint-me d'òsties, en algun moment quasi vaig perdre el coneixement. No et pots cobrir el cap perquè vas emmanillat per darrere i l'únic que pots fer és acotar el cap i rebre pals. Feien pauses perquè recuperés la respiració i entre ells es deien: dejalo un rato que lo vas a matar. Després em van portar cap al Departament d'Ingressos, un cop allà em tiren al terra, estava sagnant per tot arreu, aixeco el cap i veig tot de bates mèdiques, i jo il·lús de mi que penso, això ja s'ha acabat.

El primer que va dir el subdirector mèdic de la presó, Xavi Martínez, va ser: levantadlo del suelo! I seguidament agafa la porra d'un dels carcellers i em diu: Ácrata de mierda, llama ahora a la consellera. I em comença a picar. Em va estar torturant durant hores i hores. Els serveis mèdics dins de les presons, són els primers partíceps de les tortures, perquè no hi hauria tortures si s'impliquessin de veritat, perquè hi hauria partes mèdics i quan hi ha assassinats, són ells els que passen els partes als jutges, encobrint els carcellers. Si no ho fessin, els carcellers no tindrien tal grau d' impunitat. Hi ha molt corporativisme entre metges i carcellers, viuen com una gran família, alguns carcellers estan casats amb infermeres, viuen en els propis recintes penitenciaris... .

I després, què va passar?

Després em van traslladar a Can Brians. Els mateixos Mossos d'Esquadra que ens van traslladar deien als carcellers que "si continuaven ens matarien, que ells no en volien saber res". Només arribar ja em van començar a picar, em van començar a tirar per unes rampes de formigó emmanillat per darrere. Em van portar a aïllament arrossegant-me pels cabells, em van arrancar flocs de cabells. Allà hi havia un llit metàl·lic, i em van emmanillar al terra, a una pota del llit. Després, durant molts dies, a cada canvi de guàrdia entraven a picar-me, no sé com no vaig acabar més malament.

Em van tirar gas dins de la cel·la, quan perdia el coneixement em treien i em picaven, vaig estar durant 60 dies amb un focus de llum dia i nit. Llavors vam aconseguir que entressin els de l'Observatori dels Drets Humans, van sol·licitar que tots els amotinats que estàvem allà sortíssim a declarar, però molts, per por, no van sortir. Vam sortir alguns a denunciar què havia passat, els motius del motí. Quan vaig tornar a baix, sabia què m'esperava, un dia sencer de pallisses. Hi va haver un dia, que van tornar els de l'Observatori, després de parlar amb ells, els carcellers em van fotre una bona pallissa i llavors em volien fer firmar un document sota tortures, que deia que l'Observatori dels Drets Humans havia declarat que hi havia tortures a la presó i que això era fals, i, a canvi, m'oferien suport jurídic gratuït per afrontar el judici del motí, per la temptativa d'assassinat al subdirector i el segrest dels carcellers.

"Els mateixos Mossos d'Esquadra que ens van traslladar deien als carcellers que 'si continuaven, ens matarien, que ells no en volien saber res'"

Jo vaig aguantar com vaig poder, un company va acabar firmant i ho entenc perquè és una situació molt dura. Llavors vaig demanar a les persones de l'Observatori que em traguessin d'allà, que em matarien, que portava més de 60 dies, que no aguantaria, que faria una tonteria. L'Observatori va anar a amenaçar al Síndic de Greuges que si no em treien d'aquella presó denunciarien i van aconseguir que em traslladessin a la Model. A la Model vaig continuar amb la denúncia per tortures. Allà la tortura física es va acabar, però va començar la psicològica: llums de dia i de nit, cops de porta, sense pati, sense dutxa, sense poder-me afeitar, aïllat dels altres presos... Jo continuava denunciant. I una

matinada, a les 4h, entren a la cel·la, em despullen, m'emmanillen, em tiren contra la paret, em piquen...i em porten al departament d'ingressos i allà em trobo al director i em diu: tu por listillo de toda la pandilla, te notifico tu traslado a Puerto de Santa Maria I (Cadiz). Vaig estar un mes i mig de conduccions per tota la península fins que no vaig arribar a Puerto I. Em van portar en un mòdul de màxima seguretat on hi havia pocs presos, era un mòdul molt repressiu, només hi havia presos dels GRAPO, ETA, un de la Cruz Negra i jo. Em va sorprendre que em fiquessin allà a mi, jo no havia agredit a ningú durant el motí, ni als propis agressors els van posar en un mòdul tant repressiu, ens va cridar molt l'atenció el per què a mi m'havien posat en tal règim.

Normalment hi ha unes repressàlies brutals a qui s'atreveix a denunciar a dins la presó. Les denúncies per tortures per part dels presos als Jutjats de Vigilància Penitenciaria creus que arriben a algun lloc?

En aquell moment hi havia varies denúncies a Josep Maria Vallès, directes al mateix conseller, com a màxim tecnòcrata, repressor i mandamas dels torturadors. Contestava lo de sempre, que no veia motius suficients per obrir un procediment. I és que sempre contesten el mateix, arxiven, arxiven i arxiven. Fins i tot tenim una denúncia del dia abans del motí, que vaig fer a l'advocat, per provar que s'estava denunciant i que no estaven fent res. També per demostrar que el motí va ser un tema d'autodefensa. I aquí vull remarcar una cosa, i és que hem arribat a aquest judici després de molts anys, gràcies als companys que van fer una passa endavant, que si no fos perquè aquell dia van intentar autodefensar-se, tot i que això els ha comportat a molts un augment de les condemnes, sense el seu acte de sublevació ara mateix no estaríem en aquest punt, perquè mai s'hauria sabut res, perquè si vols que se sàpiga alguna cosa de la presó l'has de liar molt. Això va ser un pas de valentia

que van tenir i per això han estat condemnats a molts anys de presó. I gràcies a ells ens trobem ara en aquesta situació; amb 13 carcellers imputats per tortures, i tota la tecnocràcia que haurà de declarar en el judici, com a màxims responsables dels seus carcellers, del seu braç armat, vaja.

Parlant de la denúncia que heu interposat per tortures, sou molts els denunciants?

Sí, som 9. 9 víctimes. En realitat, víctimes n'hi ha moltes més. N'hi ha algunes que es van quedar pel camí, que per la situació de repressió no van poder continuar endavant. Hi va haver molts més represaliats a part dels 9 que estem allà.

Reprenent una mica el tema, quin joc creus que van jugar els mitjans de comunicació durant el motí?

Molt malament. Durant el motí vam posar la televisió i la ràdio de la cel·la per verificar si sortien les reivindicacions i un cop ho van treure, immediatament ens van començar a criminalitzar, nosaltres erem els criminals i les víctimes eren els pobres carcellers. I ens van començar a condemnar, sense prèvia verificació de res. Posteriorment, de cara al judici, *El Periodico de Catalunya*, per exemple, a mi em va treure en una foto, emmanillat, assegut i el peu de foto hi deia: els assessins. I jo no he matat mai a ningú. Tots els mitjans ens van tractar molt malament. Però alguns almenys deixaren caure frases com: "Motí amb rerafons", "Judici penal contra 13 funcionaris", però és que ja no ho podien tapar.

"Em deuen dos anys de presó, perquè he pagat dos anys de més per haver participat en el motí"

Quan nosaltres vam tenir el judici del motí, que a mi m'acusaven de sedició (que vol dir: mitjançant idees i no violència fer perillar les institucions de l'estat), ells esperaven que els presos ens contradiguessim, i no va ser així, vam anar tots a la una en les nostres declaracions. Fins i tot, unes declaracions de dos xavals a favor d'ells que havien aconseguit sota tortura, van caure durant el judici, ja que els xavals van dir que havien declarat sota tortura, o sigui que ni això els va sortir bé. També m'acusaven d'haver-los agredit, i en totes les filmacions de seguretat, surto només amb una carpeta i llibres dels meus estudis autodidactes i era molt evident que jo no havia agredit a ningú. Deien també

que havia aconseguit un telèfon o un walkie-talkie, i no és veritat. Nosaltres vam demanar, un cop va començar el motí, que ens obrissin la cabina de telèfons, i la cabina té un sistema de seguretat que controlen ells des del búnker que si no l'activen no es pot parlar, i una de les demandes era que ens donessin línia i ells ens en van donar. Jo el primer que vaig fer és trucar a l'advocat i ell tenia la factura, i el temps de trucada, o sigui que això també va caure. Aquest judici va tenir lloc durant el febrer de 2010. A mi em van absoldre. A part em deuen 2 anys de presó, perquè he pagat dos anys de més de la condemna que em tocava de presó preventiva per haver participat en el motí. A altres els van caure més anys de condemna.

Tu, que en aquest moment en la justícia hi creus ben poc, com comences un procés judicial contra aquests carcellers, creus que tindrà alguna conseqüència?

Jo en la justícia no hi crec, de fet mai havia cregut en la lluita institucional. Tenint en compte que les institucions són un aparell més de l'estat, i el qui m'ha d'impartir a mi justícia és un funcionari, que és un assalariat de l'estat, doncs no, no creia que tirés endavant. Jo pensava que jo sortiria ben condemnat del motí, perquè tenia una petició de 30 anys de presó. Les ganes de lluitar i batallar ens han portat a aquest punt, però jo confiança en la justícia segueixo sense tenir-la.

"Per no tenir antecedents penals, els indultaran"

De cara al judici contra els carcellers l'únic que suposo que pot passar és que hi hagin condemnes, que inclús els *mass-media* treguin alguna cosa per netejar la cara de la pròpia Generalitat, que condemnin als carcellers. Però després passarà com ha passat sempre, sortiran indultats, per no tenir antecedents penals els indultaran, els donaran llibertats condicionals,etc. Que es quedi en res.

Creus que el motí , veient-ho amb prespectiva, és una bona eina per lluitar dins la presó?

Hi ha gent que diu que els motins porten més repressàlies, per suposat que porten més repressàlies, però crec en ells, crec en l'autodefensa de la gent, crec que a la gent no se la pot acorralar, i crec que la gent està en el seu dret d'autodefensar-se. I no crec en les lluites institucionals, perquè la raó no ens donarà més drets, a vegades s'han de fer entendre les coses per la força. Has de pensar que el dia següent del motí van destituir tot l'aparell de la direcció general, se'n van anar tots al carrer. Tot això va servir més que totes les denúncies que jo li havia posat al propi Diego, el director de la presó. Durant el motí em va dir si era conscient de què passaria després i jo li vaig dir que clar que n'era conscient: tu demà te'n vas al carrer i hauràs de justificar les tortures. Com vam aconseguir arribar finalment a aquesta gent, doncs va ser amb un acte de violència, i per tant crec en ella. Per mi el què vam fer aquell dia no és violència, és un acte d'autodefensa.

"Tot això va servir més que totes les denúncies que jo li havia posat al propi Diego, el director de la presó"

Quines maneres hi ha de lluitar a dins la presó a part del motí?

Hi ha varies maneres: dejunis, txapeos (negar-se a sortir de la cel·la), no participar de les activitats institucionals... Jo crec en la lluita contra la institució, contra els murs, crec que presos polítics ho som tots, perquè subjectes polítics ho som tots, tan qui està a la presó per drogues, per estar sota el llindar de la pobresa, per discriminació,... per això em defineixo com a pres de consciència i no participar amb la institució; no fer activitats, perquè sinó estàs justificant que ells puguin dir frases com "s'estan reinsertant", "se'ls està tractant bé". Això ho veiem als mass-media, que dónen permissos a 4 presos i això ho treuen com la gran noticia, però mai parlen de l'aïllament, les cel·les de càstig... . Ells ho manipulen.

Tu vas sortir el 2008, podries dir quin-nos la teva opinió sobre quin és el context que hi ha a les presons d'arreu de l'estat?

Jo he viscut una situació molt repressiva. He passat per moltes cel·les d'aïllament de les diverses presons de l'estat. I he de dir que aquí es tortura, sistemàticament. És la seva manera d'imposar la llei i l'ordre. Al carrer ja passa, però a la presó és molt més bèstia.

A nivell de presos hi ha algun tipus d'organització per lluitar contra la tortura?

Jo he estat en diferents lluites al llarg de la meva vida. Ara hi ha la campanya de Presó=Tortura per exemple, hi ha més de 60 presos fent vagues i dejunis, etc.. Amb gent a fora que els recolzen. Als anys 90 hi va haver un moment en el què hi va haver lluites fortes dins les presons, el moviment llibertari estava fort a fora i hi havia molt recolzament de l'exterior, i a dins hi va haver molta resistència. Dins de les presons també hi ha coordinació i companyerisme. És molt important el recolzament de l'exterior.

Mali,
un nou "estat fallit"

Ali Bei

Manresa, setembre de 2012

Un dels conflictes armats actuals que més pot afectar el panorama internacional (tret del de Síria) és el que està devastant la República de Mali.

Mali té un territori de més de 1,2 milions de Km2. Està situat a l'Àfrica Occidental. No disposa de costa, però l'enorme riu Níger passa per les seves terres dividint el país entre el nord i el sud. El nord roman principalment desèrtic i poc poblat, mentre que el sud té un clima tropical.

Aquest contrast també el trobem en la seva població. El país té uns 13 milions d'habitants. Al nord hi viuennomés 2 milions de persones, de majoria tuareg (un poble nòmada berber), mentre que la població del sud és majoritàriament negra. La religió majoritària és la musulmana, el 90% de la població la professa.

Pel que fa a la qüestió política, Mali viu un conflicte molt complex que intentarem comprendre. Des de fa anys operen grups armats islamistes al nord de l'estat. A mitjans de la dècada passada ja es va fer un crit d'alerta sobre el fet que possibles grups vinculats a Al-Qaeda estaven operant al desert amb total impunitat. El segrest de diverses cooperants d'ONG's estrangeres, entre les quals dues persones de l'Hospitalet el 2009 a Mauritània, va començar a fer saltar les primeres alertes a Europa. Els segrestats van ser traslladats a les bases que aquests grups tenien a Mali. Fins fa poc totes les bandes que operaven al desert eren englobades com Al-Qaeda del Magrib Islàmic.

També des de fa anys al nord de Mali hi han altres grups armats. El més nombrós és la milícia dels Tuareg. Els tuareg són un un poble berber. Els berbers són una de tantes nacions sense estat, repartits entre nombrosos territoris africans. Els tuaregs són habitualment nòmades i molt pocs cops han aspirat a convertir-se en Estat.

Aquests dos grups armats, restaven aïllats en una petita part del territori de Mali. Eren poc nombrosos, encara que tenien molt potencial de creixement degut al lamentable estat econòmic de Mali. El que no entrava en els càlculs geopolítics eren les conseqüències que es podien derivar de la guerra de Líbia.

En els últims mesos del conflicte libi del 2011, els mitjans de comunicació occidentals informaven que combatien al costat de Ghaddafi "mercenaris africans". Entre aquests hi havia tuaregs de Mali i de Níger. En les operacions posteriors a la derrota de Ghaddafi va estar la fugida d'un seguit de soldats i milicians cap a altres països. I entre els grups que van escapar de Líbia, hi havia nombrosos milicians tuaregs, fortament armats, que van acabar a Mali després de travessar diferents països.

En arribar a Mali, van reorganitzar ràpidament les forces existents i es va constituir un exèrcit al voltant del Moviment Nacional d'Alliberament del Azawad (MNLA). Azawad és el territori que comprèn la meitat nord de Mali. L'MNLA és un grup polític nou nascut a l'octubre de 2011. Fins aquell moment els tuaregs es conformaven amb la garantia de certs drets humans. A partir de llavors però, lluitarien pel poder.

El 17 de gener del 2012 va esclatar la "rebel·lió tuareg". En pocs dies van prendre varis pobles importants de la zona i, en poc menys de dos mesos, controlaven ja el 70% del territori de la seva reclamada Azawad. Com que no era una milícia gaire nombrosa, van entrar en una perillosa política d'aliances amb altres grups armats. En primer lloc, es van aliar amb el grup islamista (també tuareg) Ansar Dine ("Defensors de la fe") que, aprofitant la rebel·lió, havien pres varies localitats imposant immediatament la llei islàmica. L'MNLA va ignorar les violacions de drets humans d'Ansar Dine i va ampliar la seva ofensiva.

La victòria definitiva de la rebel·lió es va produir gràcies al cop d'estat del 21 de març. Un grup de militars de l'exèrcit malià que es queixava de les deplorables condicions en les que havien de combatre al nord, va prendre la capital de Mali, Bamako. Dirigits per un antic soldat format pels Estats Units, van conquerir sense massa esforç la capital del país, provocant condemnes de la "comunitat internacional" i amenaces "d'intervenció" exterior. Des del dia següent, tant els colpistes com els militars pro-governamentals es desautoritzaven mútuament, produint-se una deslegitimació de l'estat de Mali. En aquesta situació es van enfonsar ràpidament les posicions de l'exèrcit al nord. La rebel·lió ho va aprofitar immediatament i en pocs dies van prendre varies ciutats importants, entre elles totes les capitals de les províncies del nord. L'MNLA va proclamar "l'alliberament total" dels territoris d'Azawad a finals de març.

Cap al final de la revolta, s'hi van unir altres grups islamistes més, com el ja mencionat Al-Qaeda del Magrib Islàmic; també la seva escissió, el Moviment per la Unitat i la Jihad a Àfrica Occidental (MUJIAO); o el grup islamista nigerià Boko Haram ("l'educació occidental és pecat"), responsable de diverses massacres contra els cristians de Nigèria.

Les tensions entre els diferents grups van anar creixent a mesura que es disputaven els territoris "alliberats". Ansar Dine volia imposar (i està imposant) la llei islàmica a tota costa, mentre que l'MNLA es definia com a moviment laic davant la "comunitat internacional", esperant un reconeixement internacional que no ha arribat mai. I així al llarg de maig i juny van tenir lloc varis enfrontaments armats entre les milícies.

Unes 200.000 persones han estat expulsades de les seves llars pel conflicte

S'afirmava que hi havia pakistanesos i afganesos entrenant als jihadistes africans. És més que probable que el camí de les armes dels islamistes hagi vingut del mateix lloc que el dels tuareg, és a dir, de Líbia. Els islamistes libis controlen varies ciutats de la Líbia "lliure" i, per tant, els seus arsenals.
Ansar Dine es va fer amb el control de Tombouctu expulsant a les milícies de l'MNLA i imposant la llei islàmica a continuació. A l'Occident sembla que només es preocupen de les relíquies de la biblioteca de Tombouctu, patrimoni de la humanitat. Però en aquests mesos, unes 200.000 persones han estat expulsades de les seves llars pel conflicte. Com bé sabem, als governs europeus només els importen aquestes persones en el cas que se'ls acudeixi viatjar a Europa com a refugiats de guerra.
El passat estiu el conflicte es va complicar encara més. Hi ha noves milícies. Les ja mencionades i altres milícies ètniques (no tuaregs) autòctones del nord. Per exemple, els àrabs de Mali, descontents amb els tuaregs, han format un grup anomenat Front d'Alliberament Nacional d'Azawad (FANA), independent del MNLA. El FANA no és secessionista ni islamista, sinó partidari d'una Mali unida. També els pobles negres del nord van unificar les seves milícies en el Front Nacional per l'Alliberament del Nord de Mali al març del 2012. Però tenen un component racista anti-tuareg i anti-àrab. Durant els anys 90 aquestes milícies van dur a terme diverses matances contra els tuareg. Recentment ha sorgit una milícia "no racista" de les mateixes ètnies, la Coalició per al Poble del Nord de Mali, amb l'objectiu de tornar a restaurar la República de Mali a la regió.

A començaments de l'estiu del 2012, l'ascens de l'islamisme radical sota la bandera de Ansar Dine i Al-Qaeda va fer que els secularistes dels diferents grups s'unissin contra un enemic comú, formant milícies locals dirigides a expulsar als islamistes de les seves terres. Els songhai i els tuaregs de Tombouctu es van unir a principis de juny per a formar l'MPRLT, anunciant la seva lluita fins a expulsar als islamistes de la ciutat.

Mentrestant, al sud de Mali, el cop d'estat va ser derrocat políticament, ja que estava al capdavant un grup de militars totalment aïllats políticament que van haver de reconèixer que els seu moviment havia portat el país al caos. Després de la dimissió dels colpistes, es va formar un govern "legítim" a ulls de la Unió Africana i d'Occident. El fantasma de la intervenció militar segueix present. De fet, fins i tot se especula amb el fet que Espanya pogués inclús participar en el contingent internacional.

Entre els grups islamistes, l'MUJIAO segueix duent a terme operacions militars com la recent presa d'una important ciutat del centre del país, situant-se d'aquesta manera a les portes del sud de Mali. També hi ha hagut varis enfrontaments en la frontera amb Mauritània.

En els pròxims mesos veurem si la comunitat internacional intervé militarment o si, pel contrari, esperen que les diferents faccions armades del nord s'enfronten unes contra altres debilitant-se mútuament.

La intervenció militar és probable, entre altres coses, perquè França creu que al desert malià hi ha reserves d'urani, com al Níger. Però "l'excusa oficial" sempre seguirà sent la possibilitat de contagi islamista a altres països africans, cosa possible, de fet. Algèria de moment no vol intervenir, i és per això que de moment la invasió militar del nord malià està aturada. Mentrestant, qui està patint l'acció de les milícies armades és la població civil, veient com entre la misèria que els envolta la lluita armada és única via en aquesta nova Somàlia de l'occident africà.

AMANECERES ROTOS

La tranquilidad silenciosa que reinaba en la guarida, solo se veía alterada por el concierto de los grillos, que chirriaban al unisono una frenética melodía de apareamiento. La oscuridad prominente de la noche, envolvía a Laura en un estado de semiconsciencia permanente. Era en esas primeras horas de la madrugada, que los fantasmas del pasado, la asaltaban con mas ímpetu y se mostraban con todo su esplendor, entrecortando sus sueños impregnados de la pesadilla real en la que se había convertido su vida.

Era entonces cuando ofuscada por sus pensamientos perpetuos, Laura se desprendía meticulosamente de los brazos de Marc para dirigirse a la pequeña cocina, en un intento muchas veces frustrado de no despertarle. Rebuscaba en el refrigerador esa mezcla de leche de soja y cacao que le permitía refrescarse para prenderse, posteriormente, un cigarrillo que intentaba prolongar el máximo tiempo posible y qu e le trasladaba inexorablemente a los recuerdos recientes.
Tres meses llevaba en esta situación. Parecía imposible como había transcurrido este último período, en una sucesión rutinaria de acontecimientos intensos que convertían los días en meses y los meses en años. Las vicisitudes de la vida, la habían arrastrado hasta ese punto de inflexión, "obligada" a dejar atrás a su gente querida, a su ciudad querida y tal vez, y esto también la dolía, a abandonar su lucha.

Una banda de vándalos asalta supermercado.
"Se investigan posibles nexos con grupos antisistema"

Ayer sábado 26 de Septiembre, un supermercado de la cadena "Opencor" situado en el n°131 de la C/ Independencia de Barcelona, fue asaltado por una veintena de encapuchados, armados con palos y martillos, que destrozaron los vidrios del establecimiento y sustrajeron cerca de 3.000 euros que se encontraban en ese momento en la caja registradora. Posteriormente, salieron a la calle y quemaron los billetes robados ante la atónita mirada de los transeúntes.
Según fuentes del Departamento de interior, se ha abierto una investigación y se estudia la veracidad de un vídeo publicado en páginas web de grupos antisistema, dónde presuntamente se reivindica esta acción como un "aporte simbólico más en la lucha contra el sistema capitalista". Hasta ahora no se ha producido ninguna detención.

La mezcla de olor a orines y de sangre putrefacta la habían desvelado.

Sabía que no se trataba de una detención ordinaria. Y lo sabía no solo por la forma en la que habían irrumpido "los picoletos" a altas horas de la madrugada en su vivienda, sino por el trato recibido hasta el momento.

Acurrucada en sus pensamientos, intentaba asimilar a toda prisa las pocas declaraciones que le habían conseguido arrancar, en la primera ronda de preguntas a las qué -estaba segura- tendría que hacer frente en las próximas horas y días. Preguntas que muchas veces le parecían un sinsentido, sin aparente conexión. Todavía no sabía a que cargos se enfrentaba ni de que se le acusaba. En su fuero interno repasaba cuál habría sido el error que cometió para que dieran con ella, si alguien la habría podido traicionar, en qué acción dejó las huellas suficientes para que se le hubieran echado encima los hombres de verde.

Hasta el momento el interrogatorio no había sido tan duro. Cuatro bofetones amedrentadores alternados de pequeños chantajes y una presión psicológica a la qué consideraba haber sabido hacer frente. Quizás tuvo la suerte que en uno de esos arrebatos de pasión golpiza del bigotudo uniformado, se estrellara contra la arista de la mesa y se le abriera una pequeña brecha en la ceja que le hizo brotar una abundante cantidad de sangre. Si, la sangre les debía haber asustado -se dijo para si.

Era en las mañanas dónde Laura se sentía más vital. Prolongaba junto a Marc su estancia en la cama, enredada entre las sabanas y las caricias del despertar, que hacían olvidar aunque fuera por unos minutos la incógnita que le acechaba constantemente. Ambos intercambiaban gestos de ternura y palabras dulces que sonaban a susurro, mezclados con besos esporádicos que ensalzaban a los amantes. En pocas ocasiones se habían dejado llevar hasta los surcos de un sexo mas explícito. Su relación no consistía en esto. Se apoyaba en los años de amistad, de cariño, que habían conseguido forjar, no solo en las turbulentas batallas de la lucha, sino también en los altibajos personales a los que habían tenido que hacer frente en innumerables ocasiones.
Cuando Laura se tuvo que largar, Marc no dudó ni un instante en acompañarla. Abandonó su vida junto a ella, aunque esto implicara exponerse a algunos peligros. Para intentar convencerla de su drástica decisión, apeló a la realidad que podían pasar perfectamente desapercibidos como una pareja joven más que se libraba una nueva vida en ese bonito y montañoso territorio del pirineo Aragonés .

Y es que después del definitivo abandono de las armas de ETA y el consecuente proceso de paz que había terminado un tiempo antes, esta zona fronteriza entre España y Francia podría ser considerado como un sitio relativamente tranquilo donde asentarse a la espera de la llegada de unos falsos documentos de identidad que nunca terminaban de aparecer. Y abría varias posibilidades de fuga en caso de que los esbirros les cayeran encima.

Eso es de lo único que se arrepentía. De no haber sido capaces de crear previamente toda una red que les permitiera no solo escaparse en caso de necesidad, sino también continuar de alguna forma u otra en la lucha. Se sentía política y personalmente aniquilada. Ahora más que nunca no entendía la analtación de la clandestinidad de alguno de sus "compas", en el frenesí de los comunicados de sus predecesores en carrera constante. No podía ver nada de bonito en ello, más que algunos de los tintes de solidaridad anónima de personas que no conocía pero que se la habían jugado para ayudarla. Y es que una clandestinidad que la desvinculaba de todo, que transcurría impasible delante de una ventana que la convertía en simple espectadora, solo podía ser interpretada como una derrota, suya y de los suyos.
Pero ahora ya poco importaba...

Un incendio calcina un edificio de Barcelona-World.

"La policía catalana investiga las causas del incendio que podría haber sido provocado"

Durante la madrugada del pasado 10 de Octubre, un incendio consumió a uno de los edificios en construcción del proyecto Barcelona-World. Según fuentes de Interior, se está estudiando la posibilidad de que dicho incendio fuera intencionado.
La instalación del macro-proyecto cerca del municipio de Reus, ha creado desde sus inicios un intenso debate entre los que defienden la imposibilidad de renunciar a un proyecto que creará 20.000 empleos directos en tiempos de crisis y los detractores que han advertido de un supuesto alto precio medioambiental y humano a pagar para fines especulativos.
Cabe recordar, que el pasado 3 de Octubre una manifestación con unas 6.000 personas recorrió el centro de Barcelona para exigir la paralización de las obras de Barceolona-World.

Duérmete, tienes que descansar, coger fuerzas para lo que viene- se decía para si. Respira profundo, tranquila, tu puedes...

Vanos intentos para conseguir acallar sus miedos, sus pensamientos, cuando ráfagas de imágenes sucesivas aparecían des del momento que cerraba los ojos. Cada cinco minutos se levantaba para dar un pequeño rodeo por los pocos metros de la celda, de la catacumba policial, permanentemente iluminada, permanentemente vigilada. El cuerpo exhausto por los nervios, jugaba la mala pasada de empujarle constantemente a orinar, a evacuar ese fluido amarillento. Parecía imposible la cantidad de líquido que podía emanar de un sencillo organismo.

Repasaba con suavidad su pequeña cicatriz de guerra al lado de la ceja, cuyos puntos ya empezaban a supurar.
Hasta ahora no había probado bocado alguno del sándwich de tortilla que le trajeron hacia ya una hora. La alerta permanente con la que se debatía hacia que no se fiara ni un pelo de sus secuestradores. ¿Y si le habían puesto droga envuelta en este aparentemente apetecible manjar? Las preguntas sobre su situación le amartillaban la cabeza. Entestada en tranquilizarse, solo había conseguido, minuto a minuto, ponerse cada vez mas nerviosa. La primera ronda de interrogatorios la habían hecho del tirón, sin que ni tan siquiera hubiera tenido tiempo de asimilar su situación. La adrenalina fue su aliada para superarla. Pero ahora que la habían dejado a su suerte durante una hora (o tal vez eran dos, quizás tres...) ¿podría hacerle frente?

Intentaba repasar mentalmente todos aquellos consejos estudiados una y otra vez:

no digas nada, si empiezas es muy dificil parar
En caso de que no te quede otra, ciñete al máximo posible a la realidad, porque si empiezas a mentir desde un principio, acabarás contradiciéndote.
Prueba de negarte rotundamente a mirar las fotos que te ofrezcan, a prestar tu ADN.
En caso de que cantes, solo habla de ti, no comprometas a otros

Su ensimismamiento fue interrumpido por un ruido que le sonó sobrecogedor, el de un cerrojo abriéndose y unos pasos acercándose hacia ella. Se le aceleró el pulso, la respiración. Se adivinaba en el cuerpo de un cerdo a punto de entrar en el matadero. Una animalización, un paralelismo, por lo menos, recurrente. En lugar de la muerte, le esperaba seguramente la tortura; en lugar del matarife, se la tendría que ver con sus carceleros.

El olor a cebolla sofrita impregnaba cada rincón de la diminuta casa. Laura se desprendía del sudor mañanero con una reconfortante ducha tibia mientras Marc preparaba un guiso delicioso de estos que tan bien le quedaba. Perderse en los entresijos de la cocina le encantaba. Era un"chef"autodidacta al que no le importaba pasarse horas y horas entre cuchillos, alimentos, sazones y ollas; sorprender con cada nuevo plato a los afortunados que compartian mesa con él, hasta el punto de hacerles desistir en su intento de cocinar alguna vez.

Pero este no fue un día normal, una repetición idéntica de la vida clandestina armada de paciencia y rutina abrumadora con la que intentaban convivir desde la llegada a esa cabañita. Y no lo fue por que a las 13 h y 17 minutos un ruido de motor, de coche, sonaba sigilosamente a lo lejos. A las 13h y 17, justo a la hora de la comida.

Alertados por tal inesperada visita, los amigos fugados emprendieron el protocolo de alarma: Laura corrió hacia una pequeña ventana trasera que daba justo a unos matorrales que le permitían esconderse hacia la frondosidad del bosque. Un bosque denso donde habia una pequeña choza altiva que posibilitaba observar con unos prismáticos allí aposentados la necesidad o no de prolongar su fuga. En caso de que no hubiera peligro, volvía a la casa. Si por el contrario se trataba de sus perseguidores, tenia que amarrar una mochila cargada de víveres, contactos, mapas y abrigo y recorrer unos senderos montañosos hasta llegar al otro lado de la frontera. Por su parte, el papel de Marc, por su situación legal "a priori"mucho menos complicada, quedaba relegado a una situación de anfitrión, de señuelo, para dar tiempo a Laura a correr y para intentar adivinar resquicios de mentiras en las palabras y en la fisonomía de las repetidas visitas de vecinos desconocidos o perdidos montañistas.

Esta vez, los presuntos desorientados eran una joven pareja de escaladores totalmente equipados que tenían pensado entretenerse en las paredes de una poco concurrida vía de escalada y pedían indicaciones precisas sobre la ruta a tomar. Parecía que no había mayor peligro.
Pero quizás en esta ocasión, Marc se equivocó haciendo el informe de riesgos.

Le Soir, Belgique

Delinqüentes atracan un banco y reparten bombones entre los clientes.
"Los desconocidos se llevaron una suma de mas de 180.000 euros"

Ayer, viernes 13 de Noviembre, una oficina del Deutsche Bank fue asaltada por desconocidos en la Rue Sante Catherine alrededor de las 12h 45 minutos cuando estaba a punto de cerrar y sustrajeron una suma de alrededor de 180.000 euros.
Según testimonios presenciales de los hechos, los asaltantes se dirigieron sigilosamente al director de la oficina bancaria al que amenazaron con matarle con una pistola si no abría la caja fuerte del establecimiento. Posteriormente, salieron con las bolsas repletas de dinero despidiéndose de los clientes, a los que regalaron bombones envueltos con mensajes subversivos.
Es el segundo atraco de estas características en un mes que ha tenido lugar en este céntrico barrio de Bruselas. La policía ha abierto una investigación y está estudiando el contenido de las cámaras de videovigilancia en una búsqueda hasta ahora frustrada de alguna pista que les pudiera llevar hasta los responsables de los hechos.

Siéntate - Exigió bruscamente el policía bigotudo, acompañando su orden con un empujón a los hombros que obligaron a la detenida a reclinarse en una silla.

La sala de interrogatorios ponía los pelos de punta. Quintaesencia de la privación sensorial democrática, su disposición espacial estaba perfectamente diseñada para evitar que los interrogados dieran con cualquier objeto que les recordara y empatizaran con alguna vivencia externa; que se substrajeran de la maldita realidad a la que habían sido abocados.

Una simple mesa empotrada en el suelo y la silla era el único mobiliario habido y por haber. La luz fluorescente irradiaba de tragedia a los reos que deambulaban por aquella habitación del pánico. Las paredes, de un color blanco que se empezaba a desgastar, recordaban que aquél cuartelillo había sobrevivido al paso de los años. Igual que lo habían hecho, las torturas. los malos tratos.

Las preguntas sucesivas salían disparadas intermitentemente de la boca de los dos "picoletos" predispuestos justo enfrente del interrogado. Por su parte, el pequeño Fhürer se encontraba detrás en un inquietante y angustioso silencio, casi invadiendo su espacio vital, evidenciando el papel que este día le tocó adoptar: el malo de la película, la amenaza latente. Cuando no había respuesta o resultaba insuficiente, un cachetazo retumbaba en la cabeza de la inculpada.
Otra vez las mismas preguntas, tal vez respuestas similares. ¿Que hacías este día con esta persona?. ¿Por que saliste tan tarde esta noche?¿ Y que tal la montaña? ¿Que hacía esta dirección en la agenda? ¿Que tal tus vacaciones por Italia?
Luego distintas amenazas: te vamos a entalegar de por vida. Nos lo vamos a pasar muy bien, me estás poniendo cachondo.

Diversos chantajes: si cantas te dejamos en libertad con un sueldo mileurista. tenemos todas estas acciones y si no cantas nos da igual si las has hecho o no, te las vamos a endiñar a ti.

Diferentes mentiras: te tenemos pillada. A tú madre le ha dado un ataque al corazón. Siendo tan jovencita en la cárcel se la van a pasar bien dándote por el culo. Tenemos a tu novio, le están metiendo ostias por todos lados.
Pero la chica, aguantaba estoicamente. Esta vez no era una presa fácil, que se dejaba amedrentar a la primera de cambio. Por las incógnitas que le habían planteado en el sondeo realizado hasta el momento, y sorpresivamente, poco es lo que tenían.
Conocía las estrategias y casi no soltaba la lengua, lo hacia bien!. Hasta que una pregunta impredecible le aceleró el pulso, le destrozó el corazón; le desfiguró el rostro y la condujo hacia el vacío.
¿Que tal fue tu estancia en Bélgica?

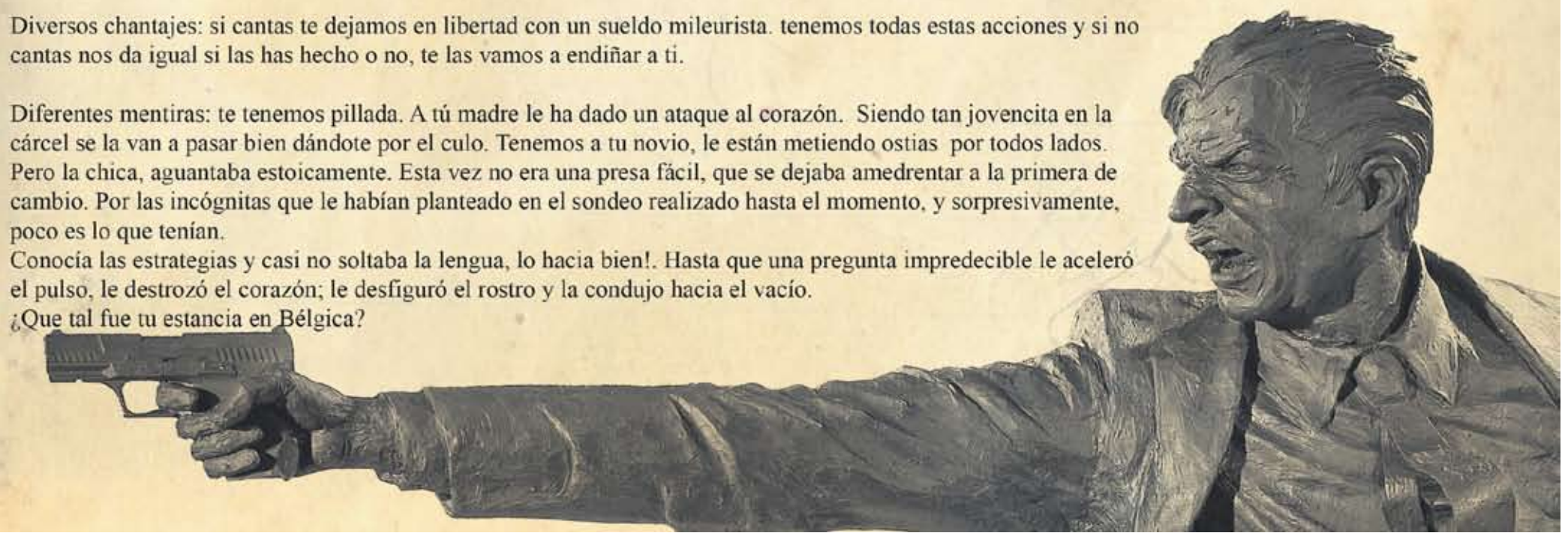

Seis horas y 13 minutos de la madrugada. Los grillos no cantan más. No hay ni batido de soya con cacao, ni tan siquiera cigarrillo matutino. Las caricias han sido truncadas, los amaneceres abatidos.

El estallido de botas abominables terminó con la fantasía de los prófugos. Decenas de esbirros irrumpieron violentamente en los ensueños irrefrenables, en los delirios colectivos de los que se creían libres. Asaltaron la guarida a cambio de un miserable sueldo. Truncaron dos vidas para preservar un orden infame que necesita permanentemente de nuevos enemigos para justificarse. Los amigos del orden dicen que son terroristas. Los demás los tendrían que reconocer como simples compañeros.

Detienen a dos presuntos terroristas anarquistas en el Pirineo Aragonés.
"Habían conseguido escapar de la "Operación "Bombón" llevada a cabo por la Guardia Civil hace tres meses"

Dos presuntos terroristas fueron detenidos el pasado 18 de Mayo por efectivos de la Guardia Civil a altas horas de la madrugada en una pequeña cabañita alejada del pueblo de Canfranc. Los jóvenes Laura M.C. y Marc C.S. de ideología anarquista, consiguieron escapar de la "Operación Bombón" desarrollada el pasado 16 de Febrero por la presunta configuración de una célula terrorista que cometió numerosos atentados y diversos atracos durante los últimos tres años. Entre los muchos delitos que se les imputan, se encuentra la quemadura de un edificio de Barcelona-World cuando se encontraba en construcción o la responsabilidad en dos atracos a bancos de Bruselas acaecidos durante el otoño del año anterior. Respeto a este delito, la Interpol había enviado una orden de búsqueda y captura a petición de la policía belga, que permitió relacionar a los ahora encarcelados con otros delitos.
Después de pasar a declarar por la Audiencia Nacional, los terroristas L.M.C y M.C.S. fueron enviados a la cárcel preventivamente de Ávila y Jaén.

"BAJO LOS GOLPES DE LA SUERTE MI CABEZA ESTA SANGRIENTA, PERO NO INCLINADA"

William Henley

Una oreja. Había sido jodida por una maldita oreja. Por culpa de esta estructura cartilaginosa cuya función era la de captar las vibraciones sonoras y redirigirlas hacia el interior del oído es que había sido encarcelada.

Durante el segundo de los atracos que cometió junto a otras compañeras en Bélgica para financiar un nuevo periódico libertario, olvidó ocultarse una oreja en su papel de mamá preñada. Su rostro prácticamente no se veía gracias a las "Raiban" que le tapaban media cara, su cuerpo había aumentado deliberadamente con el vestido prenatal, pero la aurícula había quedado expuesta a las cámaras y esto fue suficiente.

El avance de los estudios antropométricos, había permitido a la policía científica constatar que cada oreja es distinta de un ser humano al otro, que ofrecen más información incluso que la retina de un ojo y que por lo tanto pueden ser usadas como pruebas fehacientes de la comisión de un delito.

Pero esto, Laura no lo sabía. Y pagó con sus huesos en la cárcel por ello.

Los mensajes subversivos en los bombones habían hecho cruzar los datos policiales con los posibles sospechosos políticos y … eureka!!. Las fotografías de perfil que habían sacado a Laura de su primera detención permitieron a las autoridades interconectar a la mamá atracadora con la anarquista barcelonesa.

Eso aclaraba muchas dudas para ella. Ningún compañero la traicionó. No fue a raíz de fallos en los puntos de encuentro ni de seguimientos. No fueron todos los sistemas de control, los micros direccionales, los GPS, las intervenciones telefónicas.
De eso, poco tenían. Fue un pequeño y diminuto rastro que permitió a los perros guardianes olfatearla hasta detenerla.

Cuando en el segundo interrogatorio preguntaron a Laura por su estancia en Bélgica, se derrumbó. No supo que contestar, no tenía una coartada bien elaborada y menos cuando le enseñaron sus fotos en el Banco. La siguieron presionando hasta que cantó también lo de su participación en los hechos de Barcelona World y su implicación en el asalto a un supermercado. Incluso asumió un par de acciones que no había cometido para que la dejaran en paz. Por lo menos, no había dado ningún nombre, ni implicado nadie más en la fantasmal y absurda asociación subversiva.

Ahora ya había aprendido la lección. Desde la soledad de su celda, tenía horas y horas para maquinar nuevos planes, redefinir su ofensiva, planificar más acciones. Cuando saliera, lo haría mejor

POR MUCHAS MADRUGADAS INTERRUMPIDAS, POR MUCHO QUE IRRUMPAN EN NUESTROS SUEÑOS, NO PODRÁN ACABAR CON TODOS LOS AMANECERES
Dedicado a todas las compañeras encarceladas y fugadas... va por vosotras, hermanas!

El MAL: un nou col·lectiu, una nova forma de fer

Pau

Viladecans, 11 de setembre de 2012

En motiu de la presentació al Baix Llobregat del MAL (Movimiento Artístico Libertario), reproduïm la informació que ens han fet arribar per fer difusió d'un projecte d'àmbit cultural emmarcat dins de l'anarquisme.

Amb tot el que exposarem, donem la benvinguda a aquest nou col·lectiu i l'animem a que els seus projectes i desitjos es facin realitat, que la seva idea creixi i s'estengui arreu. Salut i Anarquia.

El M.A.L es un colectivo formado por personas con inquietudes artísticas y de carácter libertario. Este colectivo trabaja y tiene cómo objetivo la libre reunión, difusión, experimentación y creación de cualquier tipo de elemento artístico. Abarcando así cualquier campo en el cual estas personas tengan una necesidad o interés real de profundizar. Con esto comprendemos que no surgirán actividades, por ejemplo, de cine si nadie del colectivo pone en marcha un proyecto sobre este.

El apoyo mutuo, la cooperación y la autogestión son caracteres con los cuales este colectivo quiere sentirse identificado y que cómo tal se trabaja en sí mismo respetando la individualidad de cada unx de ellxs y compartiendo experiencias y trabajos que les ayuda a construir su comuna.

El M.A.L. se organiza mediante una asamblea general en la cual se realizan las propuestas, se hacen evaluaciones de los eventos y se pretende trabajar la vida en grupo, las discusiones e información alternativa.

De esta misma asamblea han generado (hasta el momento) dos grupos de trabajo más específicos que se centran en las actividades y necesidades concretas de los mismos:

-Proyecto Ecos. – Relacionado con la Música.
-Proyecto Teatro.

Nuestra respuesta artística es alternativa y crece a cada instante, vamos lentos porque vamos lejos.

Proyecto Ecos

1. Este proyecto pretende satisfacer la necesidad de los artistas musicales en el aspecto de difusión de sus canciones dado que el sistema imperante en la actualidad nada más promociona a los artistas según su interés comercial, económico o propagandístico y no en base de la libertad creativa de cada artista.

2. La intención del proyecto es situar una zona de difusión de la música alternativa que los diversos grupos o artistas quieran promocionar. Dicha zona podría ser rotativa, por tal de llevar esta difusión al mayor número de calles posible.

3. Este proyecto no pretende ser un sello aglutinador, ni obtener ningún tipo de interés económico, es por eso que consideramos que son los grupos y lxs artistas los que deben crear sus composiciones y encargarse totalmente de su edición.

4. Este proyecto está destinado a todo tipo de música sin ningún tipo de exclusión.

5. Este proyecto no es una tienda, pero entendemos que la edición, creación, grabación y maquetación suponen unos costes, es por eso que nuestra propuesta es estandarizar los precios por tal de que no se generen perdidas en ningún caso y se cumpla la función de difusión.

El precio propuesto es de 3'50 € que sería desglosado de esta forma: 3'00€ para el artista o grupo y 0'50 para proyectos colectivos. Creemos que no es un precio abusivo, pero como indica anteriormente es una propuesta y cada artista tiene derecho a situar dicho precio en sus creaciones pero sería recomendable no olvidar la clara vocación social de la música.

Proyectos colectivos: Nuestra propuesta de proyectos colectivos es la de la creación de espacios para generar música en directo, así como proyectos que sean propuestos desde todos los ámbitos siempre buscando una vertiente transformadora o solidaria. Dichos proyectos serán propuestos y electos por todas las personas que quieran proponer o opinar. Por tal de hacer una recogida de dichas propuestas se creara un espacio donde poderlas anotar para una posterior elección común.

6. Este proyecto es un proyecto colectivo, por lo tanto está formado por las personas que voluntariamente deciden componerlo, no existe dirección alguna ni ningún tipo de cargo de responsabilidad, todxs los implicados son responsables de sus decisiones y compromisos.
Dentro del proyecto Ecos existen grupos de diferentes ámbitos musicales, así como la participación de artistas espontáne@s

Proyecto Teatro

El primer proyecto teatral del M.A.L fue una obra de mimos escrita y protagonizada por lxs mimxs miembros del colectivo con tal de explicar el origen de este mismo, sus motivos, objetivos e ideales.

El segundo de los proyectos que han surgido del trotateatros y el cuál estamos sumergidos ahora es la representación de la obra del autor : Darío Fo, Aquí no paga nadie.

Si tienes cualquier tipo de consulta, quieres participar o aportar algo puedes ponerte en contacto con nosotrxs en las siguientes direcciones: buenaventurajara@gmail.com También puedes encontrarnos en Facebook y Twitter.

Nova temporada a Ràdio Bala

Balístik

Manresa, octubre de 2012

La ràdio lliure de Manresa, Ràdio Bala 106.4FM, ha iniciat la nova temporada de tardor. Després de diversos problemes tècnics, l'emissió es manté estable i els programes propis han tornat amb noves edicions. Com a programes propis podreu trobar Bales Perdudes, Informe de Balística, Hores contades o Oveja que bala, bocado que pierde. Com a programes que no són de producció pròpia però que s'emeten en el dia destaquem l'informatiu setmanal El tret informatiu, els monogràfics com la Bella Durmiente o la Casa Encantada o els programes de varietats com El acratador o Fiebre Ingovernable.. La graella , però, encara no està tancada i pot haver-hi noves incorporacions. De fet, des de Ràdio Bala és fa un crida a totes aquelles persones que tinguin projectes participar del projecte radiofònic manresà. Podeu consultar.ne més informació a:
http://radiobalamanresa.wordpress.org

Retrobament Internacional de l'anarquisme a Sant Imier 2012

El 1872 les seccions antiautoritàries van ser expulsades de la Primera Internacional després del Congrés de La Haia. Les seccions expulsades (Italia, Espanya, Bèlgica, Estats Units, França i Suissa entre d'altres) van reunir-se a Saint-Imier on van organitzar-se. Cinc anys després van deixar d'existir i el 1881 es van reorganitzar. Aquest estiu, el bonic i tranquilíssim poble de Saint-Imier ha estat literalment envait per anarquistes d'arreu del món.

Una colla de companyes anàrem a l'encontre anarquista de Saint-Imier, a Suïssa. No hi vam anar com a anarquistes «professionals», en el sentit de «no ens perdem cap d'aquestes mogudes», sinó que aprofitarem l'avinentesa per anar de vacances. Però tampoc érem turistes; vam participar activament de les activitats del programa i de la vida comunitària d'aquells dies. Vet aquí, algunes reflexions.

A continuació el relat de quatre companyes que hi van assistir:

Hiram Gascoigne

Amb anterioritat, i per motius purament professionals, he participat en diversos congressos i, fins i tot, en alguns casos en la seva organització. Puc dir que organitzar un congrés o una trobada no és una tasca gens fàcil. A més del programa de conferències, tallers, concerts... s'ha de preveure tota la coordinació, infraestructura, logística, horaris, espais, àpats i possibles necessitats i incidències. I, en aquest sentit, l'Espace Noir, el col·lectiu organitzador, ho ha aconseguit amb molt d'èxit. I el mèrit és doble: pel resultat i, encara més, tenint en compte que les expectatives de participació se superaren de llarg, i pel col·lectiu, petit i radicat en una població que no arriba als 5.000 habitants, però amb una capacitat altíssima.

Com deia, l'assistència fou altíssima. Segons l'organització, i les reproduccions que en feren els mitjans de comunicació, érem unes 4.000 persones. No ho sé: potser sí o potser no. En tot cas, l'ambient de convivència en les xerrades o àpats fou molt bona. Una altra cosa foren les nits: la convivència als campaments entre els que volien fer gresca i els que volien reposar va ser més aviat nul·la, però vist en perspectiva... em sembla que va ser més «molest» el fred nocturn i el terra bonyegut.

Dels participants voldria subratllar que bona part eren joves (menys de 30 anys) —fet positiu, és clar— i, si bé és cert que n'hi havia de més grans, penso que mancava una major intergeneracionalitat. De la mateixa manera, bàsicament ha estat una trobada europea (especialment, francogermànica, per proximitat, és clar). Però això no implica que l'eurocentrisme, molt present, no hi fos qüestionat.

De fet, la manca d'intergeneracionalitat i l'eurocentrisme també es reflecteixen en el programa de xerrades i altres activitats, així com l'ancoratge en l'anarquisme «clàssic». Sobre aquest darrer aspecte, no és que les formulacions de Kropotkin, Reclus, Malatesta... no siguin vàlides, sinó que sobtava la manca d'actualització d'aquelles o les aportacions posteriors i més recents. Fins i tot vaig detectar-hi un cert rebuig, segurament no generalitzat sinó que més aviat puntual, però no era estrany. La situació més clar d'això la vaig viure en el col·loqui posterior a una xerrada sobre Albert Camus: es va rebutjar el postanarquisme (l'actualització postestructural de l'anarquisme clàssic) tot confonent-lo amb la idea, equivocada, que és un rebuig a l'anarquisme.

Sobre el programa voldria també comentar altres aspectes. Per defecte professional, però també per interès personal, vaig assistir a les diverses xerrades sobre geografia i anarquisme. En primer lloc, el més sorprenent del cas és que hi hagués activitats sobre aquesta qüestió. I no només una, sinó que 4 o 5, inclosa una taula rodona amb tres ponents. Això posa de manifest o reflecteix dues coses. D'una banda, el creixent interès de la Geografia (i de les Ciències socials) pel que pot aportar l'anarquisme i, de l'altra, el creixent interès delxs anarquistes per les qüestions espacials. Sense entrar en el primer aspecte, fixem-nos sinó en la presència que han tingut aquestes qüestions en el pèsol mateix: articles sobre agressions al territori, especulació immobiliària, okupació... En tot cas, és un reflex de com l'espai no només és l'escenari d'on succeeixen les lluites sinó que és l'objecte de lluita: el rebuig dels espais autoritaris i la construcció d'espais autònoms.

Tornant a aquell ancoratge en l'anarquisme clàssic al que feia referència, en el cas de les xerrades sobre geografia i anarquisme també era palpable. Pràcticament només es feia referència a Kropotkin i Reclus, sense considerar d'altres anarquistes o experiències de més recents, com el Colin Ward, a qui se li va dedicar una xerrada en tant que teòric de l'anarquisme pragmàtic, Hakim Bey, Reclaim the Streets, Critical Mass, l'urbanisme unitari dels situacionistes, entre molts d'altres.

En tant que col·laborador del pèsol, no puc oblidar d'esmentar que la trobada també va ser un espai de trobada d'editorials, col·lectius editors i distribuïdores. El fet destacable fou la gran quantitat d'expositors i, per tant, de material. Desconec si n'hi ha de més grans, però em va sorprendre gratament. Penso que és un reflex de les inquietuds delxs anarquistes per escriure, llegir, confeccionar, maquetar, comunicar o divulgar totes les reflexions. D'autogestionar tot el procés d'allò de «llegir et farà lliure».
Per acabar, més enllà de les xerrades i altres activitats, de la trobada de Saint Imier penso que cal extreure'n aprenentatges per a la teoria i les pràctiques de l'anarquia, per construir xarxa, autonomia, crítica i solidaritats. Potser no cal organitzar una trobada post-Saint Imier per avaluar-la, però espero que cada individualitat i col·lectiu participant ho faci. El que estem fent en aquest número del pèsol, vaja.

Un pesoloide bagenc

A Saint Imier ens va impactar, a primera vista, la magnitut de l'event. O sigui, els centenars de persones assitents (això ja el primer dia), i les enormes expectatives (que es van a superar) miles de persones venint de tot Europa (i arreu). L'organització va tenir molta feina. En resum, hi havia 3 campaments, 1 poliesportiu, 1 pista de gel, 6-7 espais de debat o reunió (alguns llogats i altres cedits), 3 àpats diaris... i tot allò a un petit poble de 4.800 habitants. Es podia dir que erem més els anarquistes al poble que els que no ho eren. També sorprenia, com no, les instalacions que té un petit poble a Suïssa.

La trobada en si mateixa va tenir moltes anécdotes, com era d'esperar. Des d'accions veganes, atacs ficticis de «nazis», un «tartasso» a un ponent, alguns mals rollos als campaments... Certament es podria parlar de 2 trobades: una pel dia i l'altra a la nit. Durant el dia tot eren xerrades, i gent anant i venint de les activitats i els debats. Era un flux constant de gent durant tot el dia. Era fins i tot interesant veure durant una estona un carrer ple de gent amb «pintes rares», pircins, crestas, pels de colors, samarretes de tota mena, etc. Durant la nit la joventut prenia el poble i organitzava «botellons» i festes sorolloses. No estic segur si als pobles de Suïssa estan molt acustomats a aquestes coses. Els concerts eren multitudinaris, per la capacitat dels locals. De fet, malgrat de ser molt cars pels nostres standards, al final la gent es colava igual. Coses d'Europa. Realment hi havia gent que et deia que havia vingut al «festival». Un moment... Festival? Això és una trobada anarquista. Per sort un dia es va anunciar una «rave» a Zürich i ens van a alliberar del més «fiesteros».

Però es nota molt la diferència generacional, que a vegades provoca fins i tot formes d'entendre l'anarquia molt diferents i fins i tot contradictòries. La joventut segueix molt ficada en temes contraculturals, d'estil de vida, de viure l'anarquia. Els anarquistes «socials», normalment més grans, o preocupats per les mateixes organitzacions, i les estructures de l'anarquisme: les organitzacions internacionals de l'IFA (Internacional de Federacions Anarquistes), que feia el seu congrès, l'AIT i la coordinadora Roja i negra (on està la CGT) o els grups anarcocomunistes de la xarxa anarkismo.net. Realment, el que passava és que la majoria dels anarquistes no estan organitzades, i per això les organitzacions podien ostentar la representativitat de tot el moviment. La gent no organitzada no conta gaire a una trobada a on manen les estructures.

L'ambient era bastant fraternal, treient alguna mala pasada dels campaments. Pot ser la pitjor mancança va ser que cadascú estava amb els del seu país d'origen. No es veiem molt grups heterogenis. La varietat de nacionalitats era impresionant, però predominaven per motius de quilometratge els francesos i alemanys. Jo vaig conèixer gent gairebé de tot arreu, argentines, peruans, mexicans, brasilers, sudafricans, japonesos, quebecqois, irlandesos, anglesos... de tot. A alguns ja els coneixia d'altres viatjes, i a la majoria els vaig coneixer de nou. I vam parlar una mica de tot, de política, d'anarquisme, cotilleo d'organitzacions, de com són els seus països... Era molt interesant veure les afinitats o diferències. O veure gent que directament no entenia res dels anarquistes europeus.

Pel tema de l'organització de l'esdeveniment, torno a repetir que em va sorprendre gratament, tot i que hi havia errors de concepte, que per mi eren a tenir en conte. Coses que nosaltres donem per enteses s'han d'explicar una i mil vegades. A una trobada anarquista, no fiques un stand de saltxites i frankfurts just al mig del principal centre social lliberta-ri. Deixa que la gent es renti els plats per si mateixa; no són nens. També és bona idea controlar que tothom pagui pel menjar. L'escaqueo no és patrimoni ibèric solament. Desprès ens queixem que el numeros no surtin. Al final els de l'organització es notaven cansats, molt cansats, i feien la vista grossa per cobrar els concerts. Clar, algun cop ens vam colar, que no som de pedra. Les samarretes es van esgotar el tercer dia, mala sort.

Però tampoc va ser fàcil assaventar-se de com ajudar. Tampoc em vaig assaventar de cap assemblea o reunió d'organització o coordinació del

mateix event. Només hi havia una mena de tauló d'anuncis gengant a on la gent ficava mil escrits o grafitis o queixes o propostes. Al final era il·legible, i servia només per si et volies anar a alguna ciutat en cotxe o de festa o de turisme revolucionari a algun puesto.

Cosa important: si ets assambleari, has de fer assemblees. Si ets horitzontal, l'informació ha d'estar continuament fluint. Si no s'assabenta ningú d'alguna cosa, és que la decissió no és horitzontal. De totes maneres, crec que aquests errors eren més produïts per una manca d'experiència en muntar aquest tipus d'actes que de mala fe. Al tercer Encontre, seràn uns professionals dels macroevents llibertaris... o hauràn saltat per la finestra.

Txema

Per a mi, l'interes no fou en les xerrades magistrals ni en les conferències, ni en els actes programats, sinó en les trobades d'amics, en els encontres en els bars, en la Fira del llibre, en el càmping de Saint Imier, i en els esmorzars, dinars i sopars comunitaris. Per a mi fou el més important. La trobada, per exemple, amb un company de Paris, en Jean Halfen, empresonat 10 anys per Acció Directe, qui m'ha donat noticies d'en Dimitir, i hem quedat en retrobar-nos i recordar «batalletes» d'un grup autònom de fa quasi 40 anys. La trobada amb el suís Dieter, company molt vinculat a Barcelona i a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, que justament anava al Canada a veure en Federico Arcos pel trasllat de la seva important biblioteca a Barcelona. D'aquest encontre potser sortirà una entrevista al Federico Arcos, amb Dieter d'intermediari. El contacte amb Frank Mintz, que no coneixia, i està d'acord en una entrevista al Catalunya. I d'altres contactes amb companys de la CGT de Balears, Madrid, i companys de la CNT de diferents poblacions. I una trobada ja programada, no casual, amb en Joan Busquets que va venir un dia a Saint Imier. Total, un viatge rodó de coneixences, contactes, acudits i molt de vi, acompanyats de debats i anàlisi.

Vull felicitar públicament en Michel Nemitz, el responsable de l'Espace Noir, i a tot l'equip per l'organització del dia dia de la trobada i de les activitats diferents que es feien simultàniament en 7 espais públics de Saint Imier.

públics de Saint Imier. Cal tenir en compte la complexitat d'aquest tipus d'esdeveniment i que estaven desbordats, ja que es preveien uns 1000 o 2000 participants i hi vam arribar més de 3000.
Dit això, l'autogestió tan proclama en els estatuts de la IFA, estigué quasi absenta en la pràctica:
No hi va haver autogestió en els menjars, sinó sols voluntariat, que no va funcionar del tot, ja que els darrers dies es demanava més voluntaris, i van aparèixer cartells informant de pèrdues grans de diners. Ja que alguns espavilats no pagaven els àpats.
No hi va haver autogestió en les xerrades i conferències, sinó classes magistrals, i amb poc espai per al debat i discussió. Predominava la passivitat i la poca participació, i el poc temps pel debat es perdia amb traduccions.
Poca autogestió en la gestió dels càmpings, on no es va poder parlar el conflicte entre els que feien festa durant la nit i els que volien dormir.
I sobretot dedueixo, vist el programa, falta de participació i autogestió en la preparació. Moltes propostes, discussions i debats es podien iniciar per Internet. I així no s'hagués perdut temps.

Autogestió d'espais per a la comunicació lliure per discutir propostes, lluites actuals, tàctiques i estratègies. Autogestió per fomentar la participació. Tot massa autoritari en una trobada on el referent era la internacional antiautoritaria. Dos exemples: el càmping estava una mica lluny i es va llogar un funicular (10.000 euros) que cada hora feia un viatge. Amb uns pocs cotxes s'hagués pogut autogestionar aquest servei i estalviar el cost.

Un tema que ens interessava a molts fou l'anarcosindicalisme. No es va passar de les presentacions per culpa de les traduccions i també pel gran Ego de cada una de les Organitzacions anarcosindicalistes (moltes lluites, molts contactes i molta propaganda a transmetre). I eren 8 o 9 països en la competició. Podíem haver intentat fer-ho per països i al menys els companys de CGT, CNT haguéssim pogut parlar-nos i debatre tranquil·lament els problemes de casa. Una simple dinàmica de grups. I haguéssim conegut els de la FAI.

L'autogestió cal organitzar-la i és més fàcil i pràctic del que ens creiem.

Sobre la FAI actual sols sabia que dos o tres militants feien a Madrid la revista Tierra y Libertad, i això era el que quedava de la FAI històrica: Una revista mediocre i amb poc interes, amb la majoria d'articles traduïts d'autors francesos i italians. La FAI reduïda a una revista i a uns militants que van a Congressos i no se'ls veu. Devien ser clandestins. Però em vaig assabentar d'alguna cosa més, gracies al Pep principalment: que per ser de la FAI, a la pràctica cal ser de la CNT; que dins la FAI hi ha els portuguesos, ja que també són ibèrics; que van ser degudament legalitzats; que l'IFA ha fet uns 7 congressos i que l'ultim productiu fou el de Carrara, desprès de maig del 68.

El Congrés no va aportar res de nou. Quedi clar que les conclusions de Saint Imier, són les del Congrés, on una dotzena de delegats a porta tancada van repetir el que ja estava escrit. No són les conclusions de la trobada, ni de les discussions ni debats dels tres mil anarquistes que estàvem per allà. Pel que he vist en cada Congrés es reafirmen en les conclusions de fa 140 anys, i en la d'anteriors congressos. I en el pròxim previsible ment faran el mateix.

Cal dir que l'ultim dia, a les conclusions, els oficials de l'IFA van deixar cinc minuts als ecologistes, vegans i feministes, grups que van aprofitar per explicar el que havien produït, treballat i per exposar les seves propostes.

Vist el panorama cadavèric de la FAI, i per acabar d'embolicar la troca, amb en Pep vam idear mig en serio, mig en broma un sabotatge: «Hem de muntar una FAI catalana sense legalitzar». I això abans del virus independentista! Us hi apunteu?

Pep i tu

Els organitzadors esperaven poc més de mil persones com a molt i a la pràctica diuen que hi van arribar més de tres mil. Tenint en compte tot això, cal dir que l'organització va ser millor que impecable. No va faltar —de manera greu— el menjar, ni el dormir i la higiene personal i el transport van ser garantits. Un deu per l'organització.
A la trobada hi havia diverses activitats que enumero segons el seu interès: els àpats i la fira del llibre on podies conèixer molta gent, taules rodones temàtiques, xerrades, projeccions de cinema, concerts i finalment el congrès de l'IFA (Internacional de Federacions Anarquistes). Tal com he dit, per mi, el més interessant era la possibilitat de conèixer gent i projectes diferents (el mateix Espace Noir era una cosa exemplar de St. Imier). El treball voluntari, a la cuina per exemple, tal com va aconsellar-me el Txema era un exemple clar per conèixer gent. Cal seguir els bons consells. Pel que fa a les xerrades, tenien dos problemes greus que al meu entendre les condicionaven en excès, fent-les per mi poc interessants: la gestió del multilingüisme i la massificació. Tot i que les xerrades anunciaven la llengua o llengues (una o dos) en que es farien, a la pràctica es demanaven més traduccions, tant si hi havia grans grups de persones que desconeixessin les llengues anunciades com si es tractava de poquíssimes persones. La mala resolució del primer problema comportava dos problemes més grans: xerrades llargues que avançaven poc i continguts superficials que evitaven —volgudament o no— el debat de veritat. En contra del que dic, algunes companyes que van anar a xerrades, diferents a les que vaig anar jo, que fòren interessants. Jo en veure quin pa s'hi donava vaig anar a poques xerrades i a tots els àpats que vaig poder. Sobre la fira de llibres i entitats molt interessant. De les taules rodones només vaig anar a la de biblioteques i arxius llibertaris, va estar bé, però va patir una mica del problema de les xerrades en el sentit de no aprofundir més, malgrat la proposta en sentit contrari del company canadenc. En aquest cas l'esperança és que ens retrobarem al sud de França la tardor de l'any que ve en el marc d'una trobada específica internacional de biblios.

Dels concerts vaig anar solament a un que es feia a la tarda, un espectacle d'uns companys vinculats a la CNT de Madrid que era realment molt interessant. Dels concerts de la nit ni idea, en tot cas portaven gent força rara, amb disfresses més vistoses que les nostres i que feien un ús abusiu de l'alcohol i altres substàncies. De fet cada matí ens explicaven les «sucesos» de la nit anterior o bé els sentiem des de la tenda nosaltres mateixes. Escenes lamentables. Jo crec que o no es fan concerts o si es fan no es ven alcohol o noia, no se pas que s'ha de fer. Que en un context anarquista passin segons quines coses només ens mostra que lluny de ser gaire diferents de la resta de la societat som bastant iguals, i això en certa mesura m'entisteix ja que vol dir que som anarquistes com qui és del Barça. Finalment, el congrès de la IFA. Potser hi ha alguna federació anarquista d'algun país que fa alguna cosa, ara bé si prenem com a exemple la FAI, tinc ganes de riure o de plorar. Uns cadàvers, l'activitat principal dels quals és criticar els insurreccionalistes (malgrat ells diuen que aposten per la insurrecció!), criticar els reformistes (anarcosindicalistes que no estan a l'AIT) i finalment, per acabar-ho d'adobar fan menys feina que qualsevol grup anarquista autònom de barri o de poble.

En definitiva, un anarquisme amb una «afició» o interès per l'anarquia molt gran en nombre, més del que ens pensem, carregada de futur però amb poc compromís; en combinació amb unes organitzacions formals rovellades, petites i superades per allò llibertàri no organitzat. La clau on poso les esperances: la capacitat d'aquesta «afició» llibertària per crear coses noves o renovar les velles. El millor: les companyes de viatge, les coneixences, l'encontre amb el Senzill i la trobada amb en Jann-Marc pel camí.

cAp endins

***El pèsol negre* és una publicació pensada des de dins cap enfora, és a dir, amb la voluntat de difondre el pensament, les pràctiques i les lluites anarquistes a la resta de la societat.**
Tot i així, hem cregut interessant obrir un espai per a la reflexió dins del pèsol que serveixi per estimular debats, per anar afilant de mica en mica les pròpies lluites, perquè siguin més incisives.

Una tarda de *kafeta*

Era una altra tarda de divendres que passava sense massa activitat en una de les kafetes del Centre Social de la ciutat. Mentre no arribaven els assidus, que solien fer acte de presència mitja hora més tard, el Martí aprofitava per escombrar els raconets d'un espai que sovint s'armava de pols degut a la inutilitat i l'abandó del llarg de la setmana. Un grup àcrata de hip-hop barceloní representava la banda sonora del moment, amenitzant la monotonia de la neteja, tot fent-la més suportable.

Mentre el Martí se sentia més que seduït per la simfonia rapera, s'escoltà a la llunyania el remor de la porta tancant-se violentament. Sobresaltat davant la incertesa de qui o què havia produït el soroll, anà de pressa i corrent cap a la sala principal de l'immoble okupat, on respirà tranquil·lament en conèixer el visitant: era el Joan.

- Joder tio, m'has espantat- Li etzibà en Martí, tot deixant-li entreveure que hauria de tenir més cura a l'hora de tancar la porta.
- Ho sento nen, però és que vinc una mica exaltat. -contestà en Joan, excusant-se per la seva actuació.- És que han arxivat la causa per les càrregues dels Mossos.
- Pff.- se li escapà en Martí amb un xic de mofa inconscient.- I què et pensaves que passaria?
- Si ja ho sé, no és que tingués confiança en la justícia, però és que aquest cop era tan aberrant que pensava que hauria pogut prosperar...

El Martí es dirigí darrera la nevera del local i li oferí un "quinto" ben fred a en Joan, que s'assegué en un dels tamborets. Tot seguit, traspassà altra cop la barrera de fusta que conformava la barra de l'espai, i s'assegué al seu costat amb la voluntat de transmetre-li proximitat.

- No sé, és que penso que hauríem de superar algunes pràctiques. No penso que les lluites hagin d'assentar-se en la via judicial – digué en Martí, amb la intenció d'entaular un debat.
- Doncs per mi és súper important mantenir aquesta via. És veritat que moltes vegades potser no s'aconsegueix els resultats esperats i que poques vegades s'aconsegueix una condemna. Però és una forma de denúncia que reforça la via política, de lluita al carrer, tot atorgant-li legitimitat.
- La legitimitat no s'aconsegueix per participar al joc de les institucions democràtiques, per la via legal. Per mi la legitimitat de respondre a una acció concreta la tens des del moment que veus una acció que consideres injusta.
- Si però, per l'opinió pública, per generar debat, és molt més fàcil tenir ressò en cas de sentir-te recolzat per aquesta via.
- Però també és important pensar quin tipus de debat genera. Quina finalitat persegueixes amb la campanya. Quan denúncies una determinada càrrega policial no ho fas amb l'objectiu d'aconseguir una dimissió, de demanar que la pròxima vegada piquin més fluixet. O és que hem oblidat que no busquem una policia democràtica, que respecti els drets humans? Primer, perquè és absurd i impossible aconseguir-ho i, en segon lloc, perquè el què busquem no és la seva desaparició?
- Si tens tota la raó, però potser començo a estar fart d'objectius impossibles d'aconseguir, d'estar sempre perdent. Una dimissió no és la rehòstia, però llences un missatge al poder que estaràs atenta, que si es passen de llestos, tindran una resposta que els hi pot costar el càrrec.
- Un càrrec que serà substituït per un altre. El poder no només es perpetua per la seva capacitat de mantenir la força, sinó també per la seva capacitat de mantenir la legitimitat. I cada cop que hi ha una dimissió, per forçada que sigui, el poder es reinventa. I en l'imaginiari col·lectiu, es fa "borrón y cuenta nueva" perquè els que manen ara no són els mateixos que abans. I quan s'aconsegueix la dimissió d'algú, totes les lluites hagudes, tot el possible debat que hagis pogut generar, es desinfla, se'n va en orris.

Mentre acabava de dir aquestes paraules, el cd de música latent, canvià d'estil passant a un hard-core dur que dificultava la conversa.

- Espera't un moment que baixo això- deixà anar en Martí.
- Vale, "trankis"- respongué en Joan, tot aprofitant per beure un glopet més de la cervesa rossa.

Tot seguit el debat es prolongà, passant aquest cop en Joan a portar la iniciativa.

- Doncs posaré un altre exemple. La campanya en contra les bales de goma. És una campanya que pretén aconseguir un objectiu específic però que no deixa de qüestionar l'ordre establert, perquè exposa la necessitat que té l'estat de perpetuar el monopoli de la violència, mitjançant també aquesta arma. El fet que durant les manifestacions els Mossos no poguessin llançar bales de goma, propiciaria, a part de menys víctimes, més espai per a la mobilització i per a l'acció. Es podrien retallar distàncies en un enfrontament més directe, equilibrant la balança. I és un clar exemple que en determinats casos, la via legal, és una via que pot servir. Per tant, no tenen sentit els discursos tan puristes; simplement es tracta de veure en quin moment ens pot servir una via i en quin altre no.
- D'acord. Però per mi és súper important saber quin és el

model de lluites que s'està imposant també. I els discursos i pràctiques ciutadanistes estan agafant cada cop més terreny i no és un afer casual. De manera que trobo imprescindible actualment apostar per les vies que trenquin amb qualsevol tipus de diàleg amb el poder, perquè de mica en mica, i amb l'excusa d'aconseguir victòries parcials, s'està perdent tota la combativitat que havíem guanyat a pols.
- Però necessitem les victòries parcials. La gent se suma al "cavall guanyador", i avui en dia del què es tracta és que es vegi la lluita com una forma viable d'aconseguir alguna cosa. Si no s'aconsegueix res, si no es produeixen canvis pragmàtics, només quedarem els quatre gats de sempre.
- Potser sí que a vegades s'hauria d'anar per algunes victòries parcials. Però insisteixo que també es la forma com s'aconsegueixen. Per exemple, per mi seria molt important dotar de resultats immediats la pràctica de l'acció directa, per dotar-la de vigència i difondre-la, que no es quedés amb resultats merament simbòlics.

Després d'aquestes paraules ambdós amics i companys restaren pensatius.
- I és que saps què és el què més em rebenta? Que estem construint les lluites des de la defensiva.- digué de nou en Martí.
- Què vols dir amb això?
- Que començo a estar fart dels discursos victimistes. Que si ens piquen per aquí, que si ara ens multen per allà, que si hi ha hagut detinguts que no han fet res i històries d'aquestes.
- Però si moltes vegades és el què passa.
- D'acord, però no es poden forjar les lluites des de la victimització. L'autovictimització és còmode i agradable. La persona que es victimitza s'ubica en un espai imaginari que automàticament li confereix la raó, sense entrar a debatre les coses a fons. La gent s'hi pot solidaritzar des de l'assistencialisme solidari, per exemple perquè l'han detingut, sense entrar a parlar moltes vegades de quines són les pràctiques i idees que l'han dut allà.
- Però això permet visualitzar que el principal paper de l'estat és el de ser un estat repressiu.
- No n'hi ha prou amb això. Una víctima no té possibilitat de respondre i parteix del dolor físic o psicològic provocat com a principal argumentació. No es tracta de recrear-nos en els mals que provoca l'estat, evadint la discussió racional, sinó en com podem fer-los-hi front directament.
- I com es plasmaria això a la pràctica?
- Doncs per exemple, a nivell públic no fer campanyes que neguin la responsabilitat de les companyes en les accions que se'ls hi imputen. No es tracta de solidaritzar-nos-hi perquè siguin innocents, sinó de fer-ho perquè són companyes i punt.
- Però això està molt clar amb aquelles que duen a terme una determinada línea més combativa. Però, i aquelles que simplement no han fet res?
- Potser no han fet res, i això, si es vol, es pot defensar a nivell judicial. Però en l'àmbit públic és igual si, per exemple, han picat a un Mosso o no, no té importància. Perquè potser no ho ha fet, però hi ha altra gent que sí que ho fa i em sembla una acció legítima.
- Però tal vegada hi ha gent que no hi està d'acord, amb aquest tipus d'accions.
- Encara que no tothom hi estigui d'acord, no es pot reforçar la dicotomia de bons i dolents. A nivell individual pots no compartir una determinada acció, però, si més no, la pots comprendre.
- Em sembla que llavors seria molt més fàcil criminalitzar-nos.
- La criminalització hi és i hi serà. Ja s'ha vist que quan a l'estat li molesta alguna lluita, la criminalitza siguin quins siguin els mitjans que s'hagin utilitzat. I el què busca la criminalització és dividir precisament, fer que no totes anem a l'una. Aïllar aquells subjectes més irreductibles dels demès. O és que no has llegit el manual elaborat per un policia sobre l'Okupació*....

De sobte, se sentí de nou el soroll de la porta, per on aparegué la Sara amb un somriure d'orella a orella.
- Què tal tot?- saludà, la simpàtica jove.
- Aquí, salvant el món, com sempre-. Digué irònicament el Martí.
- I com ho feu, emborratxant-vos amb birres?- reptà de nou la Sara.

El debat entre els joves quedà truncat per la inesperada visita.

Potser és el moment de reactivar-lo.

* Es refereix al treball elaborat per David Piqué on a partir de diversos precedents bèl·lics històrics traça i proposa una determinada per fer front a l'Okupació. Per exemple es pot descarregar des de:
http://sat-terrassa.cat/wp-content/uploads/2012/06/Projecte-master-mossos.pdf

Dones visibles, mares invisibles

Som dones, autònomes, feministes, activistes, anarquistes, independents, lliures, lluitadores... i de cop i volta som mares. I totes les etiquetes anteriors, tot allò que ens havia definit fins aleshores s'esmicola en mil bocins; i pels nostres espais, col·lectius, grups d'afinitat... ens convertim en invisibles. I una lluita interior aflora al mateix temps que criem, cuidem i amamantem. Una lluita entre les dones visibles que érem (que havien conquistat l'espai públic, que organitzaven xerrades, manis, kafetes, participaven de debats, assemblees, okupacions) i les mares que ens hem convertit invisiblitzades i relegades a l'espai íntim duent a terme la vital però desprestigiada tasca de criar.

Mammma mía
Manresa, setembre de 2012

I és que portem un món nou als nostres cors... i en un moment de mutació tan total com és quan ens convertim en mares és quan més latent es fa el pensament "llàstima que es quedi al cor i no passi a l'acció". Trobem a faltar la col·lectivitat, ens sentim soles, estranyes, amb crisis d'identitat i amb uns referents que ens ignoren. No produïm, no estem actives constantment, som un llast pel món capitalista...i per l'activista també... (diguem que no és molt "insu"això d'anar tot el dia amb una criatura agafada de la teta). Segurament es troben en la mateixa situació persones malaltes o cuidadores de persones dependents (però sense la teta..). Esperem que amb aquest escrit també s'hi sentin reflectides i acompanyades.

Amb el present article volem obrir el debat de com poder compaginar maternitat i vida social i activa dins els col·lectius llibertaris, grups que aspirin a la transformació social, assemblees de barris, cooperatives de consum, grups d'afinitat, a la kafeta... on sigui que ens sentíem com a espais propis i en ser mares ens costa tornar-hi. Què podem fer des d'aquests espais per reincorporar-les? Com organitzar les activitats per tal que mares, pares i criatures puguin participar-ne?

Per tal de fer l'article tocant de peus a terra hem fet algunes preguntes a mares recents que participen o han participat en col·lectius assemblearis. Les preguntes que els hi hem fet han estat les següents:
-Heu trobat dificultat en seguir actives dins els "moviments socials"?
-Per quins motius?
-Què milloraries o t'agradaria que canviés per poder-hi participar?

Però poques han estat les dones que han pogut participar finalment, doncs això de la maternitat t'engloba les 24 hores i a vegades resulta difícil trobar un forat per respondre tres preguntes. Una de les respostes, molt reveladora: "En el moment en què parim la part racional de la ment deixa de funcionar i t'omples d'emocions molt intenses. El món continua donant voltes a una velocitat frenètica, igual que una centrifugadora però tu n'has saltat. Normalment la gent no està habituada a conviure amb bebès i els són molt estranys. Quan desapareixes durant un temps costa molt mantenir les relacions perquè és molt difícil anar als llocs habituals i és poc habitual que algú s'apropi a la quotidianitat de la llar." Totes han coincidit en dir que sí que tenen dificultats en seguir actives en els moviments socials. Els motius i propostes de millora que plantegen ens donen a configurar les següents conclusions i propostes:

D'entrada ens trobaríem davant de dos fronts: un més teòric, més centrat en com anomenem i veiem el món, que es basaria en revaloritzar les tasques cuidadores. L'altra front, més pràctic i segurament més fàcil, es basaria en petits canvis en la nostra vida col·lectiva per fer més senzilla la presència d'infants i per tant també de les seves mares i pares.

Totes han coincidit en dir que sí que tenen dificultats en seguir actives en els moviments socials

La lluita feminista ha conquistat l'espai públic, i ens n'alegrem. Però l'espai privat no deixa de ser important, no ens interessa que sigui un espai exclusiu de les dones, el volem compartir i el volem revaloritzar. Té molt més prestigi sortir a fer pintades a la nit o vestir-se de cap a peus de negre encapçalant una mani que criar a una persona sana, conscient i lliure. En el nostre dia a dia, en el nostre ser mare ens sentim, recloses, infravalorades, apartades quan en canvi estem desenvolupant una tasca molt poderosa, gratificant i sanadora. Som dones, som mares, som activistes, volem, reivindiquem i estimem cada una de les nostres facetes. Com diu Laura Guttman"El desafío de las próximas generaciones de mujeres es ver qué podemos hacer para integrar los espacios de mujeres que el feminismo en las últimas generaciones hemos conquistado (estudiar, trabajar, actuar en política, …). Pero el problema es que en esta conquista hemos perdido otra parte que es muy femenina, es muy nuestra y también es muy poderosa. Lo que pasa es que hemos relacionado la maternidad con un lugar de sometimiento y la maternidad no debería ser un lugar de sometimiento y represión y yo creo que va a ser el desafío de las próximas generaciones ver cómo integramos los dos aspectos."

Per altra banda, des dels nostres espais, assemblees, centres socials, cooperatives de consum, etc. hem de

poder incloure a aquests "nous" subjectes formats per una persona adulta i una criatura, doncs no els hi és gens fàcil. Aportem algunes idees:

1. Espai agradable
Facilitar un espai còmode, suficientment ampli per moure's, amb l'aire net (preferiblement aire lliure) i poc bulliciós. D'entrada no sembla massa difícil d'entendre aquest primer punt, doncs bé una de les mares entrevistades ens ha explicat : "Les cooperatives de consum del meu poble compartim local amb altres col·lectius, i l'any passat vam proposar muntar un racó de jocs perquè així les mares (i alguns pares que també se sentien afectats) poguéssim participar de reunions, trobades... mentre els nens i les nenes jugaven.... doncs bé, això que sembla tant senzill i obvi va causar molta controvèrsia, hi havia gent que preguntava coses com "què té de transformador un racó de jocs???" "ja hi ha una ludoteca" o"perdrem un espai per a poder fer exposicions i mostres""

2. L'infant és un més
Si l'infant és un més, està bé saludar-lo a l'arribada i a l'hora de marxar, escoltar-lo si s'intenta comunicar i tenir en compte també les seves necessitats. Ignorar-lo pot ser pitjor que prohibir-li l'entrada.

3.Temps i horaris
Facilitar l'hora d'inici i fi de l'activitat, així com intentar ser àgil en les assemblees per no tornar-se en eterns debats que "agobien" a petits i grans.
Totes les entrevistades coincideixen en aquest punt. Assemblees i activitats vàries acostumen a realitzar-se al vespre nit, hora que les criatures i acompanyants estem de retirada

4.Compartir les atencions, cures i criances
Està pendents de la canalla una mica entre totes. Evidentment si la criatura es fa mal buscarà els seus referents més propers, però si es tracta només d'estar alerta ho podem fer entre totes. Quan més es comparteixi la quotidianitat més fàcil és que l'infant tingui confiança i interactuï amb altres referents més enllà de la mare o el pare.
Una mica relacionat amb el concepte de fer col·lectivitat, tribu. Sigui per cuidar infants o persones grans dependents és molt més fàcil amb formes de vida col·lectives, amb el modus vivendi nuclear i individualista que desenvolupem es fa molt difícil. Com a mínim intentem-ho portar a la pràctica en els pocs espais i moments comuns.

5.Respectar els ritmes vitals
Moltes vegades ens deixem endur per l'activisme frenètic sobrepassant els ritmes que necessita cadascú, sigui un bebè o una persona gran. Si entenem que hi ha diferents ritmes, es poden buscar estratègies per poder combinar les necessitats de totes.

6.Recolazar a la persona cuidadora
Quan esdevens mare entres en crisi d'identitat, se't remouen moltes coses. Segurament també passa quan cuides a una persona depenent. Recolzar emocionalment a les persones cuidadores és vital per tal que se sentin còmodes i segures.

Si s'incorporen les criatures en la nostra quotidianitat jo no sentirem allò que "incordien" doncs si aquests aspectes es tenen en compte, mare i criatura se sentiran a gust i difícilment hi haurà rabietes. Ja no tindrem por als infants i per tant serà més fàcil de portar per tothom; criatures, mares, pares i col·lectiu en general... (no mosseguen). Doncs no ho tenim gens incorporat, com ens respon una mare a la tercera pregunta "caldria un replantejament general i profund dels valors que conformen aquest moviment contestari que, a voltes, potser ho és menys del que sembla o que, potser, està corcat d'estereotips... i no ha sentit en carn pròpia el que suposa la cria."

En definitiva: volem ser mares i gaudir-ho! Però també volem tornar a participar de l'engranatge que gira formant i transformant el nostre món...i gaudir-ho! Cada vegada hi ha més criaturetes al nostre voltant i per tant més dones que se'ls hi fa difícil participar activament de la política i més fàcil en canvi fer vida social als parcs infantils o a les AMPES. Tenir infants als nostres espais ens pot obrir portes internes que ens ensenyin noves perspectives de vida i de lluita. Ens pot ajudar a tocar de peus de terra, a que ens aflorin noves sensibilitats, noves idees.. Per què ens ho hem de deixar perdre? Ei i a més a més: no les hem de deixar escapar són el relleu generacional..(jeje).

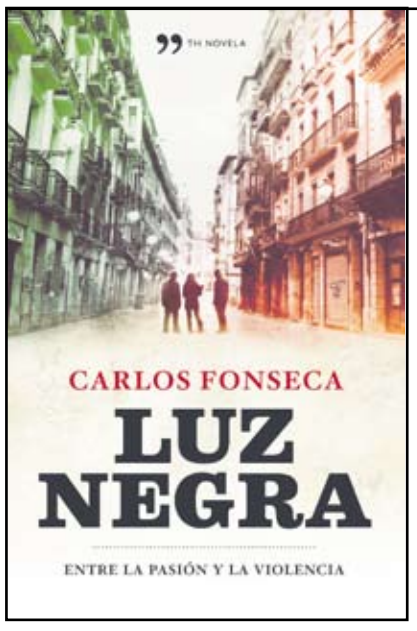

Luz Negra

Fonseca, Carlos
Ediciones Planeta

Iluminao
Manresa, setembre de 2012

"Arrabassant" les paraules d'un poema d'un pletòric Chillida, el periodista Carlos Fonseca recórre en aquesta ocasió, a la novel·la "Luz Negra" per abordar les llums i ombres d'un conflicte basc des d'una perspectiva més humana que política, que podria tenir un cert paral·lelisme amb el brillant "El hombre solo" de Bernardo Atxaga.

Abandonant l'assaig històric al què ens té acostumats amb llibres arxi-coneguts com "Trece Rosas Rojas" o "Garrote Vil para dos inocentes" (tot referint-se als assassinats franquistes dels anarquistes Granados i Delgado), en aquesta ocasió, Fonseca opta per la narrativa i la veritat és que no ho fa gens malament.

Tot jugant amb les paraules, a voltes amb amplis bocins de riquesa literària per a aproximar-nos a l'escena en la qual es desenvolupen els esdeveniments. I a voltes amb un llenguatge més barroer per dotar de veu pròpia als joves protagonistes. "Luz Negra" és d'aquelles novel·les que és difícil no devorar d'una sola tirada. És d'aquelles narracions que inexplicablement desitges acabar ràpidament però que arribats a cert punt, prefereixes delectar-la i assaborir-la tot fantasiejant amb múltiples finals possibles.

Ambientada en bona part, en una temporalment indefinida Donosti, parteix de la vida d'Eneko i Aritz, que per circumstàncies de la vida toparan amb una jove hippy llibertària amb la qual mantindran un d'aquells triangles relacionals a cavall entre el sexe i l'amistat. La decisió d'Aritz d' implicar-se profundament en la lluita armada, arrossegarà als altres membres del grup a una dramàtica situació de també dramàtiques conseqüències que truncarà somnis i malmetrà relacions.

Les diverses percepcions a l'hora d'entendre l'amor, unes potser inacabades divagacions sobre l'ús de la violència política enmig de les ferides sofertes pel desengany, els diàlegs interns sobre l'acció, la clandestinitat o la delació,... són alguns dels interrogants als què han de fer front uns personatges acurats que presenten personalitat pròpia. La tràgica situació en la què es troben de sobte les famílies dels assassinats per ETA i dels torturats, empresonats o aniquilats "abertzales", algunes de les formes de funcionament de l'organització armada (a vegades potser exposades de forma eminentment simplista) o la manca de voluntat d'un periodisme parcial i partidista de donar veu a totes les persones afectades pel conflicte, són algunes de les realitats que es discerneixen durant aquesta recomanable narrativa.

"Luz Negra" és doncs, una aportació compromesa, potser precisament perquè no pren partit. Descriu experiències vitals en un moment en el què estem acostumades (i fartes) de la idealització banal i aferrissada per la pràctica armada d'uns, i de la criminalització i victimització constant per part d'uns altres.

Després del foc

Mercè Alegre i Noèlia Pérez
Barcelona, Blurb, 2012

General Napier
Berga, juny de 2012

"Després del foc les dues autores d'aquest llibre han sabut compaginar una obra eclèctica i compacte a partir d'un fet fortuït: l'accident que va provocar greus cremades al cos de un de les autores i protagonista, l'any 2008.

El llibre es divideix en dues parts, una successió d'imatges que vesteixen l'accident: les fotografies del lloc on tot comença, el dia a dia amb un cos ple de noves cicatrius, les cures requerides, els objectes importants durant aquest procés, les pors... captades per la Noèlia. Veiem totes aquestes imatges després d'haver passat per un fragment purament literari del llibre, on la protagonista pren la paraula per passejar-nos per un seguit de definicions, curiositats, històries, llocs exòtics, habitacions d'hospital, tatuatges... que qüestionen la representació del cos, posen en entredit el concepte universal de bellesa i els seus significats des d'una perspectiva de gènere. I ho fa defugint carregoses teories críptiques, senzillament rescata les seves vivències i les exposa al lector, quelcom que també fa despullant rituals patriarcals de submissió com el sati hindú o la més occidental crema de bruixes o la més contemporània història de la Barbie que acaba, dins del llibre, afusellada per una Frida Kahlo tan valenta com una de les autores, que ha gosat ser allò que molts somiem.

Pots trobar el llibre aquí:
www.blurb.es/books/3185031

Liberto Callejas (1884-1969)

Una
Les Illes, setembre de 2012

Menorquín, anarquista, hombre de ideas en un tiempo convulso y de acción.

Fundador de Los Solidarios (1922) grupo creado para combatir el pistolerismo patronal. (Durruti, Ascaso, Garcia Oliver, Aurelio Fernandez y Ricardo Sanz).

Pertenece al principio (no escrito) de tres anarquistas, dos publicaciones (Solidaridad Obrera, Crisol, Liberación, Fructidor, Tierra y Libertad, Los Galeotes, CNT, Iberión…) donde trabajo, creo, colaboro, plasmo sus ideas (lo cual le llevo a visitar muchas cárceles) constituye su labor y dedicación apasionada.

La idea libertaria y el amor a la letra impresa es IMNAMIBILE, a lo largo de su vida, no asi su recorrido físico; Menorca, Mallorca, Barcelona, Paris como refugio, los campos de concentración franceses en el exilio y México como destino final.

De cuerpo menudo (frágil mata de jon) ligero de equipaje, lleva la gran carga de trazar el camino de los hombres libres, (plasmándolo negro sobre blanco).

Aquesta secció vol ser un raconet on les militants d'anarquies diverses ens expliquin de manera anònima com van entrar en contacte amb les idees emancipadores i de justícia social.
Com van saber que volien ser anarquistes.

el dia que em van enredar

NOM: Joan
EDAT: 29 anys
CIUTAT: Manresa

Crec que devia ser amb dotze, potser amb tretze anys, que el meu germà gran en una sortida al camp em deixà escoltar una cinta d'Skaparrapid amb l'hit "«ke trabaje el rey"» com a principal atractiu. Els meus pares, implicats encara avui en l'ambient «progre» manresà, m'explicaven de tant en tant petites experiències de la seva lluita durant la transició i m'impregnaren d'un pensament crític que des de sempre m'ha fet qüestionar les injustícies. Els meus avis, fóren republicans que van lluitar durant la Guerra Civil. Sens dubte, doncs, la primera font de politització que ha fet que avui en dia estigui submergit en les lluites llibertàries ha estat, la família.

Ja a l'ESO recordo com amics meus em feien broma dient que de gran seria un okupa, perquè sempre criticava el què no m'agradava i pel meu to contestatari. Crec que una petita pallissa que vaig rebré de jovenet en la qual els meus amics es van quedar paral·litzats, em va marcar més del què voldria. A més a més, ens les havíem tingut amb un "«fatxilla"» de la ciutat amb el què ens havíem creuat amb més d'una ocasió i que es posava amb nosaltres per dur samarretes antifeixistes. Això explicaria perquè des de sempre he buscat un grup amb qui em sentís recolzat, la necessitat d'organitzar-me per poder donar una resposta quan calgués.

Fou més o menys per aquelles dates que les manifestacions antifeixistes del 12 d'octubre de l'any 99 arribaren a totes les portades dels diaris amb la seva violenta espectacularitat, en una època que sentia una ràbia inexplicable. Tot i que llavors encara era un pacifista empedreit, aquells fets m'enlluernaren.

Vora els 15 anys vaig començar implicant-me en projectes polítics: primer fou en la Coordinadora d'Estudiants del Bages, que semblava més aviat un local per riure amb els amics i fumar quatre porros que cap altra cosa. Tot i així, un parell de manifestacions i una petita publicació que sortia quan ens donava la gana, foren els primers passos de compromís.

El perquè posteriorment vaig optar per implicar-me en les lluites llibertàries enlloc de les independentistes s'explicaria en gran part pel meu caràcter. Sempre m'han agradat les minories, el no seguir la corrent. Com molt bé digué en Bonanno a Barcelona: "«si tothom fos anarquista, jo no seria anarquista".». Fer-me "«indepe"» hauria estat massa senzill en una ciutat com Manresa. A més a més, sempre he tingut un odi visceral als partits i les apostes de l'esquerra indepe de llavors ja apuntaven per l'institucionalisme. A sobre molts dels arguments que esgrimien, per a mi, ja coixejaven. Em vaig apropar al Txani-Assemblea Llibertària quan encara tenia el local al carrer Vilanova, atret en uns inicis per la música. Llavors començà el meu interès pels llibres. Vaig començar amb l'Huye hombre, huye",», del desaparegut Xosé Tarrió, que a part de "«destrossar-me"» la joventut em va fer agafar unes ganes boges de lluitar. Tot i que encara no sabia ben bé què era l'anarquisme, les pròpiesmateixes reflexions amb la gent de la meva quinta feren afilar els discursos poc a poc i portar-les a la pràctica fins a l'actualitat.

La participació de l'okupació del CSO Na Bastardes fóu el punt d'inflexió que constatà que no hi havia marxa endarrere: que no puc viure sense la lluita, en tensió permanent, perquè és el què m'ha convertit en la persona que sóc.

NOM: Lola
EDAT: 35 anys
CIUTAT: Berga

Podria dir que un dels primers llibres que vaig llegir sobre una vida compromesa fou la biografia del maqui Marcel·lí Massana publicada a finals dels 70, i que em va causar una forta impressió, i que el vaig recomanar amb un entusiasme propi de l'adolescència més salvatge, i que un amic mai me'l va tornar, i que aquell exemplar atàvic que va aparèixer extraviat per casa els meus avis va ser el detonant del meu activisme. I també seria cert, però no.

A mi, realment, em va enredar l'urbana i uns quants comunistes en això de l'anarquisme. Tot va començar com acaben moltes coses: una nit de drogues i borratxera estel·lar per una Barcelona que se'm feia gran, vaig acabar la festa a comissaria després de convidar un policia a passar a millor vida amb una eufòria un pèl excessiva. És el perill de la desinhibició que provoquen les drogues: tant li pots dir a algú que l'estimes, com li pots suggerir a un tocino que es mori. Un desplegament impropi per emmanillar un borratxo de províncies em van conduir a les cel·les que encara té l'urbana al mig de les Rambles. Al cap d'unes hores em van traslladar a la caserna del mateix barri que regentava la policia nacional. Sóc vell i en aquelles èpoques l'expansió dels mossos d'esquadra era poca cosa més que una fantasia eròtica dels convergents. Jo ja feia algun temps que rumiava implicar-me en les lluites que sentia més properes i aquella nit de cops, vexacions i prepotència per part d'un grup de semianalfabets armats va treure'm la mandra de sobre.

Al principi vaig vagar durant poc més d'un any per una organització independentista del meu barri. Però no encaixava en aquella superestructura que mai vaig acabar d'entendre del tot. Més tard, vaig començar a treure el cap per un ateneu del prepirineu: moltes birres, masses porros i una militància etèria força generalitzada dins d'aquella antiga fàbrica tèxtil. Les assemblees eren testimonials i les decisions importants molt poc consensuades. Avui, la majoria d'aquelles persones han fet el pas a la política institucional. A mi no m'interessava aquella deriva, em feia por. Mai he sigut gaire valent. Així que em vaig acostar amb recel al col·lectiu amb més mala fama de la comarca i part de l'estranger, un grupuscle al qual milito des de ja fa uns quants anys. Què fem? Editem llibres, col·laborem amb el *pèsol negre*, la liem quan podem i creiem que val la pena, tenim un hort magnífic per fotre el hippie, toquem els ous a tots els polítics sense distinció, fem assemblees esgotadores, la caguem, ens discutim, ens intentem respectar i fem unes "Noches de fiesta" que ja les voldrien a les millors discoteques de Pontevedra. En definitiva, diríem que sóc una més del Centru.

Poesia

Poesia infantil número III: Elogi de l'heretgia

Al metge

Agafar les eines
per inquietar la bèstia
i prendre el relleu
sota el consell dels vells.

Disparar
disparar
disparar
a matar.

Tu decideixes
claudicar al fàstic
o lluitar
a consciència
i ho saps,
perdràs.

Disparar
disparar
disparar
a matar.
Tenim feina
–sota els rostres invisibles–
i poc temps
el just per tornar a carregar
la vida sen's en va.

Disparar
disparar
disparar
a matar.

Cal abatre els cucs
d'aquest femer,
deixar-hi lloc per les rates,
nosaltres.

Disparar
disparar
disparar
a matar.

Portem gana,
ens alimenta l'odi
i sentim
que parirem un somni.

Disparar
disparar
disparar
a matar.

Fem punteria
a les estàtiques estrelles
a tot el sistema solar,
tu i jo,
només som
estels fugaços.

Disparar
disparar
disparar
a matar.

La nit ens abriga,
dolça amiga,
per cobrir-nos
les espatlles
abans de
l'última incursió.

Disparar
disparar
disparar
al bell mig dels
òrgans vitals
d'aqueta puta farsa.

Lola de Bellesguard

Pensava que un fill és sempre un esqueix del teu cor capaç de viure, i créixer, i brostar pel seu compte. És, talment un tany de roser, una sarment de parra, o un brot de llorer capaços d'aferrar lluny de la soca»

Gabriel Janier Manila

«L'amour n'a pas peur de la peur qui est dans l'amour»
Hélene Cixous

Breus humorístics

La frase de la setmana

"L'odi que se sent pel treball al final de la jornada de treball no és més que una part del treball."
David Foster Wallace.

Consultant en cagarrina

Justí Pellofa

És estrany que a l'imaginari de les lluites socials estigui tan arrelada la idea de la tardor calenta però en canvi ningú parli mai de l'estiu congelat. Una època de l'any en que totes les lluites s'interrompen com per art de màgia i el país queda sommort en la pau social més insípida i aborrida. A què es deu aquest estrany fenomen meteorològico-social? Hem parlat amb l'eminent ambientador social Silveri Cagarrina i ni tan sols ell ens ha donat cap resposta minimament intel·ligible.

Està passant ara al voltant del teu voltant

Josafat Torravedella

Amb el rotllo aquest de que ara si t'enxampen mamat conduïnt un taxi robat amb un mandril en vies d'extinció al maleter et fan fer uns serveis a la comunitat i no has de passar pel talego, hi ha tanta gent que ha de fer serveis a la comunitat que el personal que ho gestiona ja no sap on fotre'ls. Ara, els de Di*mas s'han inventat que també es pugui prestar aquest servei fent d'antidisturbis amb els mossos d'esquadra. O sigui que vigileu no fer mal a cap antidisturbi. Podria ser un amic vostre a qui han enxampat colant-se al metro en calçotets o qualsevol altra cosa dels milions de coses penalitzades que hi ha en aquest país. Tan de merda, d'altra banda.*

aitornieve.bandcamp.com

Subscriu-te al Pèsol Negre! Vols rebre el pèsol negre a casa? Vols col·laborar amb aquest projecte de premsa llibertària?

Nom i cognoms: .....

Adreça completa: .....

Adreça de correu electrònic: .....

Número de compte: .....

Indica la teva col·laboració anual:

☐ 10 euros // ☐ 30 euros // ☐ 60euros // ☐ 80 euros // __ euros

☐ No m'envieu la revista que ja l'agafo als comerços

Envia'ns aquesta butlleta degudament omplerta a: **Ateneu Columna Terra i Llibertat. C. del Balç 4, baixos esquerra - 08600 Berga**
O bé a: **info@pesolnegre.info**

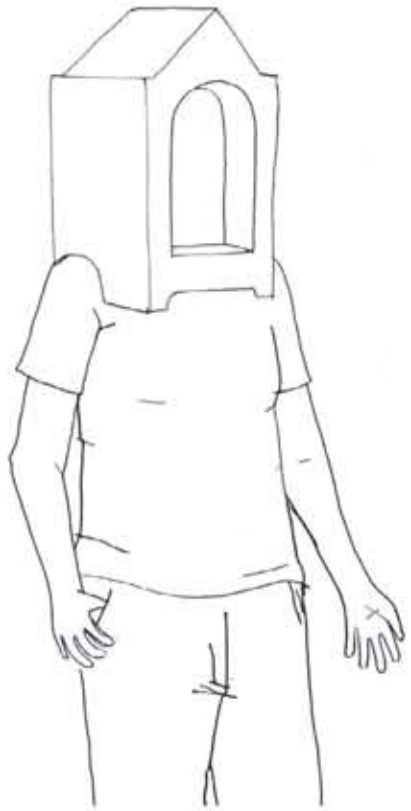

EDUARD FÍGULS (manresa)

Presentar el treball d'Eduard Fíguls no és cosa fàcil, sobren paraules i falten neurones. Més difícil encara és, presentar el propi Eduard. Manresà dTV (de tota la vida), és misteriós i subtil, un artesà del seu món i un convençut apòstata del conservadurisme provincià que ens envolta.

Com a agut observador dels paisatges d'allò més quotidià, es dedica a transformar alguns dels convencionalismes més arrelats, sovint atàvics, en artefactes discursius (sempre crítics) que oscil.len entre la crua sàtira i l'homenatge cínic.

És tan així, tan seu tan nostre, que ens agrada i ens inspira alhora que ens permet defugir de l'stablishment de la mediocritat, almenys, quan observem i pensem la seva obra. (R.C).

eduardfiguls.com

PARLEM AMB…
Don Galdino

Metge tradicional a Ixhuatlán de Madero (México)

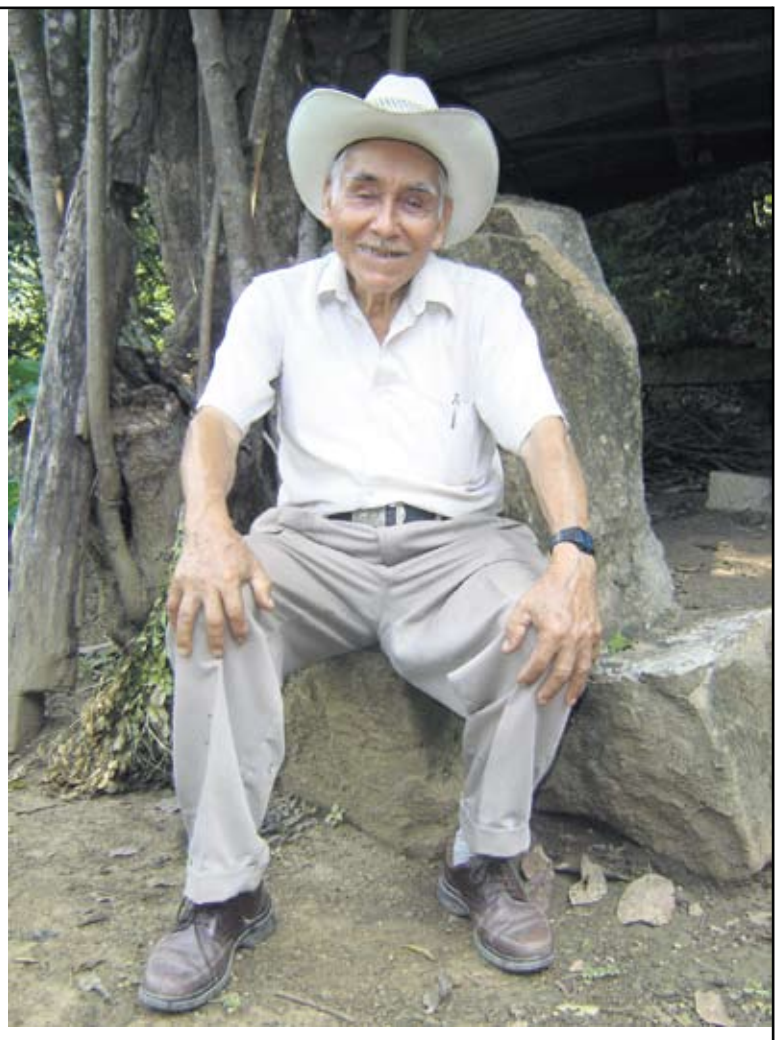

Tamal
Manresa-Mèxic, setembre de 2012

El municipio de Ixhuatlán de Madero se encuentra situado a unas ocho horas en autobús del DF, en la zona norte del Estado de Veracruz (México), concretamente en la región de la Huasteca. Una región eminentemente rural, donde aproximadamente el 80% de la población vive en el campo.

En la región hay una gran presencia de grupos indígenas, huastecas, nahuas, totonacos, otomíes y tepuas. El mismo nombre del municipio, Ixhutalán, proviene del nathual y significa lugar de papatlas, una planta que se utiliza para envolver tamales.
Ixhuatlan de Madero, como muchas de las comunidades de los alrededores, fue rehabitado por los campesinos y revolucionarios que huían de la represión desatada fervientemente durante y después de la Revolución Mexicana de 1910. Abriéndose camino a puro machete, los campesinos tuvieron que construir sus casas alejadas en medio de la sierra selvática, alrededor de la única construcción que había quedado en pie después del éxodo rural masivo de las comunidades indígenas y mestizas que habían realizado unas decenas de años antes: la iglesia.
Es no muy lejos de aquí, donde dicen algunas voces, a mediados de los años cincuenta Fidel Castro aprovechó la frondosidad selvática para hacer algunas de las prácticas que le permitiría, mediante la guerra de guerrillas, arrebatar el poder a Batista en Cuba.

Las luchas por la tierra recobraron su fuerza sobre todo a partir de los años sesenta. El problema era y es el mismo que en buena parte del continente latinoamericano: la concentración de la tierra en manos de unas pocas personas y la relegación a los espacios sobrantes, las tierras más áridas e infértiles, a la mayoría de la población.

Es alrededor de la socialización de las tierras y de las mejoras en las vías de comunicación, transporte, electricidad, agua, educación y salud, que han girado las principales luchas de la región, frente a un estado y a un caciquismo aún muy latente que no sólo no ha respondido a buena parte de estas demandas, sino que ha contestado en muchos casos con la represión a las luchas campesinas. Una represión que se ha cobrado varias vidas y ha enviado a muchas personas a la cárcel.

Es en medio de este contexto donde desarrollamos la entrevista con el médico tradicional, Don Galdino, un entrañable luchador social que nos habla de la importancia de la medicina tradicional en una necesaria e incesante búsqueda de la autogestión de la salud en las comunidades.

¿Cómo y cuándo entró usted en contacto con la medicina tradicional?

Hace como unos 40 años que empecé con la medicina tradicional. Yo la aprendí por mi abuela. Hace como 100 años no había médicos por aquí y entonces mi abuela, que conocía muchas hierbas, iba y curaba a la gente. Había aprendido por algunos grupos indígenas de la región que la practicaban antes que ella. También tenía un libro de 1810, de Granada, en España, que aun conservo donde había muchas recetas de como curar a la gente con plantas. Mi mama aprendió de mi abuela y ella fue quién me enseño de medicinas a mí.

¿Que ventajas tiene la medicina tradicional respeto a la medicina alópata?

La medicina alópata o los médicos de bata blanca, como les llamo yo, han tenido problemas con algunas enfermedades (como el mal de ojos) que no han podido curar. En cambio, los médicos tradicionales con rituales los curan. Los médicos de bata blanca se dan cuenta que algunas veces los médicos tradicionales si han podido curar a los enfermos que ellos no han podido curar.
La mayoría de personas que vienen a buscarnos son gente pobre que no tiene para pagar a un médico particular o a un médico de bata blanca. Se les cobra lo mínimo posible, a veces no pagan por que no tienen.
La cosa es salvar a las personas, a una vida. Para curar, no usamos los medicamentos de las farmacias, que son muy caros y benefician a las multinacionales. Sacamos las medicinas de las plantas, de las que hacemos, jarabes, jabones… hacemos pomadas, champú para el pelo, para dolores… y es de pura planta. También hacemos algunos rituales.

¿Por qué sale la organización de médicos de medicina tradicional?

Empezamos a organizar a los médicos por que andaban por las comunidades pero no los podían ver por que decían que eran brujos, que tenían un pacto con el diablo y que hacían cosas malas. Vi el problema que tenían, empezamos a organizar, a organizar y a organizar, y reunimos en su momento a 140 médicos. Estuvimos trabajando. Hubo muchos problemas con las instituciones, sobre todo con la policía del estado, que los encontraba y les inculcaba sus morrales, diciéndoles que andaban trayendo no se que hierba. Les quitaban sus hierbas, les multaban. Fue cuando fui a hablar con derechos humanos, que nos dieron una credencial en la que se dice que son médicos y pueden trabajar en las comunidades. Desde entonces que ya no nos molestan tanto.

¿Que actividades desarrolláis en la casa de los médicos?

Hemos hecho cursos de formación, para que la gente aprenda a curarse a si mismo, con pura planta.
También tenemos plantadas muchas plantas distintas que nos sirven para hacer medicamentos. Yo creo que hay más de 200 plantas medicinales, todas plantas de la región. A veces hemos tenido que ir a buscar plantas en medio de la selva para curar a alguien.
Casi la mayoría de médicos tradicionales son de las comunidades. He ido con otros médicos a otros pueblos y a otros lugares del país, a encuentros de medicina tradicional, hacemos intercambio de medicinas por que unos conocen unas medicinas y otros, otras. Y así nos ayudamos los unos a los otros.

¿Que otros impedimentos se han encontrado con las instituciones?

En un principio había un sacerdote que no nos quería mucho. Nos tildaba de brujos y decía que no quería vernos porque éramos brujos. Nos decía que Dios nos iba a castigar. Entonces yo le pregunté si había visto a Dios y me contestó que no. Yo le dije que el único Dios que conocía era la naturaleza, el universo, que si podía ver con mis propios ojos. Más tarde hablé con él y la cosa se arregló y fue un buen amigo.
También un presidente municipal nos cerró el camino hacia la casa de los médicos con la excusa de hacer un puente. Y quedó de hacernos el camino y nunca lo ha hecho. El camino está cerrado desde hace 4 años y no podemos llegar a la clínica. Da mucho trabajo llegar ahora a la casa de los médicos, se tiene que llegar por la pura selva.
Y mucha gente ha dejado de venir. Esto es porque el presidente municipal no nos quiere, por que estamos organizados.

¿Ha participado de otras luchas que hay en la región?

Pues sí he participado, sobre todo por la pobreza. Sobre todo por la tierra. La tierra ya no crece y la gente está creciendo. Yo luché por un ejido por que había mucha gente pobre que no tenía donde trabajar y donde vivir. Tenían problemas. Nos organizamos con un grupo de gente muy pobre y luchamos por unas tierras y las ganamos. Eran de un terrateniente que decía que tenía un papel de las tierras y no lo tenía.
También he participado de las luchas por la construcción de un hospital aquí en Ixhuatlán o de las movilizaciones contra el monopolio en los medios de transporte.

¿Nos podría dar algunos consejos para algunos males?

Para picadura de víbora tenemos como un bejuco, del que usamos la raíz, que se hierve y se da de tomar a la persona que le ha picado.
Para el dolor de estomago, una hierba que le llamamos tres hojitas o, por ejemplo, el aguacate oloroso.
Para los golpes tenemos una hierba que se llama tepozán, y esa la ponemos a frezar en las brasas y la ponemos encima de los golpes para dar calor. También usamos la sábila.
Para el paludismo, ocupamos el rábano, la zanahoria y la cebolla, para aumentar los glóbulos rojos.
Para el mal de ojos hay una hierbita que se llama barquilla. Con eso se le pone la savia de la plantita en los ojos y de esto se compone.

¿Tiene algo más que añadir…?

Gracias por la visita que nos ha concedido y esperemos que nos visiten por que tenemos el problema con el camino que no nos quieren construir y muchos otros problemas.